

<p>تہا رجام پر از ہر جاہ بود فسراق چگونه خندہ پوشم نار خدا نم جهان لہو و لعل کو دکا نہ یاد دوس بر آواز آئند شو یاز پیش چشم دور ازین گندگن کاہ روز تابش عیشت چراغ قصہ جهان قصہ من است امروز جمال منشا فاق شمس سیریز منم کہ کار نامہ نم پیکار سے نرو کداس شتہ شستہ دل درین کلاہ کز ہی چو ماہ و نورت نے چو صیڈام خودی پس چگونه عیاد بذات پاک خدائی کہ کار ساز ہمہ است بگیرد اس عشقے کہ در منش کرم است چو خستہ باشی ہو آن عشق بر سر ما این ما بسوی افق شمس و تری سیریز میان تیرگی خواب و نور بیدار تنش چو روح مقدس بر زکوت جسم تکلف نہ گلبن حور برای عشرت تست کمال جان چو بہاریم ز خواب بطلب پی ما رو چہ پرتے ہمالے کہ دور گرفتت کہ رسید بد آنچہ می طلب نہان شد نہ معافی زیار بے معنی کہ دیدہ خبر نہ ناری طیف بی خبر و گر نقش حضور کن ازین جنس اند بگفتم اورا صدق کہ من خدیہستم</p>	<p>رسید معدن تریاق کرد تریاتے نبات وقتہ نماند نمود ساقے زنت مستے بادہ کزنت سغراقی کہ زک قصہ روم وعدہ و احد خراب دست دریدیم دلوق زراقی ہر ق عارض رومی و چشم تہ پاتے</p>	<p>بیا کہ دولت تو یافت از نوبت ہون توئی کہ جنت کنی مسرتیم را ہوا بگو خانہ دل فارغ ہم ہی گرو نماند آئندہ ام عکس روی فانیست بیزیر بر سر ریشش سوی سے امروز بیا ر بادہ پر گندہ گشت ابر سن</p>	<p>بیا کہ خلعت تو یافت از تو شتاتے کہ ہیج جنت نذاری بگرسٹ طلعتے بکنندین ماران زمر و راستے صور نماید خبش شد مزید تہا تے ہر گاہ دم زنداز عقل و خوب اخلاقی نورست بادہ بی ابرا کہ ز راستے طلوع کرد و بر آمد بام اشرا تے ز چہ سیرخ ندید ہم غیبی کار ی کلی بست نذاری چہ خار میخار سے چگونه ابری آخر کہ شک سے باری خیال یار واریت بگو بار سے تو یک سوار نہ تو سپاہ سالار سے چو عشق با تو بود شب کجا بود تار سے ہا قناعت کردم بست گفتاری کہ تیر گشت زانہ مگر تو نورانے</p>
<p>محبث مثنیٰ مخبون مقطوع</p>			
<p>چنان نمود اودش در شب تار سے چو عقل و جان گہوار و از غرض ماری تو سہ بگن گیتی چہ را فروداری کما فریدہ تو زین سان نہ بہرین کاری چو دفع بیخ کنی جملہ رحمت انجاری وسلے چہ سو ازان چون بجا ش گزاری</p>	<p>دلہ ز کار زمانہ گرفت بیداری نہ ہی بگرفتے نہ دست میداری بر و برو کہ گرفتار ریشش و ستاری چو نہ خانہ خویشی بگو نہ عیاری چو دست کار امیسی کنی کو کاری کہ غیب او ز بانہ ترا ز اغیار سے بر آویدہ دو کتہ دو خا و در زاری اگر گویم باقی بسوزد این عالم</p>	<p>ز خاک تیرہ نذر ہم غیبی تار یکی ترا چہ شست و چہ پختا چون چہ ہی چگونه برقی آخر کہ گشت می سوزے اگر چہ اینہمہ باشد ولی اگر روز سے اگر دو گام پیادہ دو پیدی از پلے او بیا و عشق شب تیرہ را روز آور اگر گویم باقی بسوزد این عالم</p>	<p>کہ خوب طلعتی از ساکنان خستہ تری در ستایش بسیار کرد و گفت ای جان سیر بیعت فلک تست کہ چہ کنون بدی کن کہ درین کشت ناز ز دوروان حقیقت این شکم آواز پر نخواستہ شعبہ جو نیت ای دو چون سپید</p>
<p>محبث مثنیٰ مخبون مقطوع</p>			
<p>کہ من بستم جسک ندیدہ ام بار سے نخواہ دیدہ بنیا تک تن اعے از تو غلیظ ترا نذر سپاہ بریگیے</p>	<p>کہ من بستم جسک ندیدہ ام بار سے نخواہ دیدہ بنیا تک تن اعے از تو غلیظ ترا نذر سپاہ بریگیے</p>	<p>کہ من بستم جسک ندیدہ ام بار سے نخواہ دیدہ بنیا تک تن اعے از تو غلیظ ترا نذر سپاہ بریگیے</p>	<p>کہ من بستم جسک ندیدہ ام بار سے نخواہ دیدہ بنیا تک تن اعے از تو غلیظ ترا نذر سپاہ بریگیے</p>
<p>محبث مثنیٰ مخبون مقطوع</p>			
<p>کہ من بستم جسک ندیدہ ام بار سے نخواہ دیدہ بنیا تک تن اعے از تو غلیظ ترا نذر سپاہ بریگیے</p>	<p>کہ من بستم جسک ندیدہ ام بار سے نخواہ دیدہ بنیا تک تن اعے از تو غلیظ ترا نذر سپاہ بریگیے</p>	<p>کہ من بستم جسک ندیدہ ام بار سے نخواہ دیدہ بنیا تک تن اعے از تو غلیظ ترا نذر سپاہ بریگیے</p>	<p>کہ من بستم جسک ندیدہ ام بار سے نخواہ دیدہ بنیا تک تن اعے از تو غلیظ ترا نذر سپاہ بریگیے</p>

<p>مثال صورت حوس بقدرت سوا کندمیان بمن زار گلر نه دوس تر سدا چه فتنه در دبان صدان فتنه چو مهره در دل از ان رو باقی اول</p>	<p>درین دیدم نیاگاه او سبدل ش چنانکه خار سیه را بهار که بیس کسی که دید بضع لطیف او خود را از ان عصا نشود مر ترا که فسر مونی</p>	<p>رهنده جز رشتان ز زشته وینه کف نالین و سباز علیہ سپینه زوزنه بدر آور و جنت و طوبی شد او عصا و مطیع بقضه سوت</p>	<p>پند و شکر که عریان کند ز رشتان را رسته لطیف و نثره زنگ گلگون ز سہ بدیع خدا لکڑ و شب آروز با نیچہ نگر آنگو سزارا فتنه خورد</p>
محبت مثنوی مخبون مقطوع			
<p>بگو برو که ہی ترسم از جگر خوار چندان است و غریبت و زگر یاری چون سپس نگریدم ره بود ستاری نظربندی چون کرد آن تمکار بیکجک زانج مد چشم را چه مردار ز نای خلق کشیدت نظم اشعار چونم خوری ز به و نیک یا چنین یاری چو سپر نه در سن را یحییانے</p>	<p>وگر بسینه در آینه سیان و لب چنین چنین تعجب سے بعبانہ چنانچه گفت یکی دزد زود در پی گشت کشاند پر دت را کشان کشان ز بشت چو شکر دو چشمه توحی قیوم است خمش خمش که اگر تو دو چشم بر بسته</p>	<p>نگار در نظر راز رخ و در بار بجیلہ بر دم را کشکشان بگزار بتی که جمله تیان پیش او گرفتار بغدر آنگه نقشے بگردن ظفار بلا که مگر دوسوے تو خسریدار لطیف شکر و سود مند بازار</p>	<p>نکاهبان و چشم است چشم و دمار بمن مگر که مرا انتحانها کرد او گلے نمود که گله از شرم او میر خیت ز آب و یزد و او و سبز بار برست عذر ز سبیل ابرو که چشم شہ برست دی ہی تو کاکه فانی بر می عوض با تے و لیک محبت تیر شمشیرین با تکفتمت که تو سلطان خوبرو یانے</p>
محبت مثنوی مخبون مقطوع			
<p>دلا ملر ز چو برگ ازین گلستانے گران نباشد بارانی و بیوراسنے همی و به بکرم بارانیت از رانے که دیده پیشه که لوس کند سیلایانے حیث ضرر به بر و گر تمام بز خوانے بہل تو دعوت عامان چو زابل عانی نظلمت لحد خود سپر انخ ایمانے بغیر شیر حق و ذوالفقار برانے چو بود هر ره در انبان عمیق و مر جانے لغافه را طبعی بجزه خباز و راهانے</p>	<p>ہر اریو عن زیا بر آید از ہر چاہ پیش عاشق صادق چو جان چہ بندہ چو شہ تہای کریمی بلوت صادق شہ ہزار جان مقدس بہای جان خسیس سوار باد ہوا گشت پیشہ دل من خمش کہ خوان نماوند وقت خورد شہ</p>	<p>بجاس سبرہ تو از خاک خوب یلانے بہر عشق تو منسوخ شد گران جانے کلاغ بھنے و لک کب بیایانے وگر کے زہا و چہ باد پر اسنے بسر دولت و پیروزی بہ پیشانی اگر بگوید یارب مدہ پریشانے</p>	<p>ز بس رونده جانبا ز جان شدت از چہ داند و چہ شناسد نای بلبل است ز کتے تو ز پروا و جبت از بر شمع سجود کرد ترا آفتاب قت غروب کسی کہ ذوق پریشانی چنین غم نیست خمر شمش و چوایی در آب رو پنهان ہزار جان مقدس خدا سلطانے نکین عشق کہ اسیر و اندو یو و پری براسے قاعدہ نے غم بہ پیش تابش ز خانہ جانب گور و ز گور جانب دوست اگر تو در نداری چہ سرا طلب کنے</p>
محبت مثنوی مخبون مقطوع			
<p>چو تا و گر نپوس عقدہ ذوب کنے</p>	<p>بیرد او سلامت میان چندین باد کہ شریکانت زره برتن چنین کافر خاک کے کہ رو پیش و پیشش نہ بر وگر جواب شود مر ترا ابو سبیل اوس آفتاب جهانی چو اسیلولے</p>	<p>کہ دست کفر بر دبر است پالانے ز دیوتن کہ ستانہ مگر سلیمانے دریدہ صورت خیرات او گر بانے وگر بیار سید چو ارب کنے عجب تویی کہ ہوا ی چنین مجب کنے</p>	<p>بہر محبت مثنوی مخبون مخذوف تقطیعہ معانی معانی معانی بہر محبت مثنوی مخبون مخذوف تقطیعہ معانی معانی معانی بہر محبت مثنوی مخبون مخذوف تقطیعہ معانی معانی معانی بہر محبت مثنوی مخبون مخذوف تقطیعہ معانی معانی معانی بہر محبت مثنوی مخبون مخذوف تقطیعہ معانی معانی معانی</p>

<p>تو شمس کون و مکانی چرا سیریز تو هیچ مجنون دیدی که او در لیلی داشت اگر تو مست قدیمی و تو شب تاب شد چو در دست غلب خانی گویان اگر چه موج سخن میزند ولی مان به گر چشم شو چرخ هفتم از توبری اگر دلت بجای غمش شرح نیست چو غیب گوهر معشوق گوهر دانی پسند خویش را کن پسند و طلب نه از نیم بر آید یک چو مه نبود اگر دوست شرابی چه شراب بکنی</p>	<p>تو فور باطن خود را سپر اطلب کنی چرا هوای یک بلغ و یک غیب بکنی شراب حق نگذار که تو شرف بکنی تو روح را بجز از حق چرا عدب کنی که شرح آن بدل و جان کنی بکنی</p>	<p>مثال زرتو بگوره ازان گرفتاری شب وجود ترا در کیمین چنان ماه است اگر فریق نسازد چرا تو او نشو شرابم آتش عشق است غاصه از چو شمس نغمه ز سر زرد میان آمد</p>	<p>که تا در مع کیه ذهب بکنی چرا دعا و مناجات نیم شب بکنی و اگر رباب نماند چرا اشاد بکنی حرام باو حیاتت که جان طلب بکنی و فای عشق بوزری در سب بکنی</p>
مبحث شمن مجنون محذوف			
<p>یقین بدان که تو در عشق شاه خصم ترا گم شد پذیرد از آنکه گم که ماند از شکر آنکس که او کند شکری نه از پسوزد چو سوسه او گم</p>	<p>زین گنج ترس و زنج دیگر گم و اگر حمله لرزان شوی بهر بوم ز شوق خویش گم با کسی که عهد نیست چو خسرو و جهان شاه شمس سیریز</p>	<p>زین گنج ترس و زنج دیگر گم و اگر حمله لرزان شوی بهر بوم ز شوق خویش گم با کسی که عهد نیست چو خسرو و جهان شاه شمس سیریز</p>	<p>که چشم حق نبود همچو کینه بش ز ماطان امانت یقین که بون بر از آنکه او در گراست او خود کوشی گری نواز شمس نماید ز چرخها گم</p>
مبحث شمن مجنون محذوف			
<p>ز آسمان چهارم چه را گم کنی ز نور خود چه نه نو چه را گم کنی چرا چونی تو جهان را پر از شکری کنی چرا چو شخص محنت به نظر کنی بزم فقر چه را همیشه بکنی</p>	<p>از آن کسی که توسته چرا جدا باشی چو آفتاب جمال قدیم تیغ زند اگر چرا بر تو عامل شد ازان دریا چو خرقة و شجره داری از بهار حیات نموش کن بفروشی زبان سوزن بکنی</p>	<p>از آن کسی که توسته چرا جدا باشی چو آفتاب جمال قدیم تیغ زند اگر چرا بر تو عامل شد ازان دریا چو خرقة و شجره داری از بهار حیات نموش کن بفروشی زبان سوزن بکنی</p>	<p>از آن کسی که توسته چرا جدا کنی چو کان لعل ل و جان چرا بکنی چرا چو ابر زمین را پر از گم کنی چرا تو بر دل خود جلوه چون شمع بکنی اگر محسه تو عادت چرا و گم کنی</p>
مبحث شمن مجنون محذوف			
<p>بدان زخی بگر کوز شمشه نمک دارو بدانکه پیر سر صفات حق باشد هنوز مشکل ماند است حال پیوسته از آن نفس که در و سر روح پنهان شد چو عمل صورت گیرد ز شمس سیریز</p>	<p>بود که تا که ازان رخ تو دولتی بر سر اگر چه پیر در آمد بصورت بش نه از گم گیسو در و چوبی به سر بگرد عامل دل را رسول در بگذری</p>	<p>تا چه عقل پر بوده است و تن ماور به پیش تو چه گفت است و بوضع چون در رسید صورت روحانی بمریم دل آن ولی که تو حامل شدی ز روح قدس</p>	<p>جمال روی پر دیده اگر چه پیر بچشم خلق تقیم است هر دم او نفس ز بار نگاه مقدس ز خفگی و زتری بوقت خدیش آن عمل تا در و گم</p>
مبحث شمن مجنون محذوف			
<p>که پروهای شعبار بر دیدار که در چه ای بگفت نیست مان جز نبالای پراتش که آه و وا حدیسه</p>	<p>نشسته بود نزدیک شب نجوم و سیاحت شبا کمانی عقرب چو کز و کدورت که پاسبان سرا پرده جلالت او</p>	<p>نشسته بود نزدیک شب نجوم و سیاحت شبا کمانی عقرب چو کز و کدورت که پاسبان سرا پرده جلالت او</p>	<p>چو دل شوی تو چون لیل بسو غیب اگر شمای سر پرده ناش خط بیفت قمر بر و تاب سوخت از شک</p>

و شمس

بچ

در بیان غایت و استوار است و از شادی گوشت خورشید تا سبب

مدین دیدم چشم ز خاک گل درش
 که نظر نگذشت از هوس آن
 چو بوی غم و آتش برون زنده جان
 که ذرا و هوا با قطره های خبار
 چو در رسیدت بجز نقوش آنگاه
 تمام چون کنم این را که خاطر از آنش
 چه جسم رفت که بازم زور بر کنی
 تراست مملکت و بس که زیر گین
 گدای کوی تو گرد و نوا نوا چو من
 چو شمس در سرم قرین بری زاهد
 خور آنست می جان تا در تو غم نخوری
 نمایست که چگونه است جان رسته زن
 قضا که تیر حوادث تو همی انداخت
 زیاده ادبیا و در جام چون خورشید
 آفتاب جلال خدا بجهت
 جمال چهره جان شاه شمس تبریز
 دلانهای و صافی چو پیر سپهر
 روان چرات نه بیند که پروبال تن
 دس بجاک در آینه از دفا و دس
 که اوست و آه مسکین چو نوبس آرام
 که دست بهیزم مسکین که چون قدر زار
 کیم گوین مسکین که با تو من مانم
 بود عقل و دلم را جمال یک عمر
 تهر از علم و ادب و داشت من اینجوا چه
 پیر زتم مرت بر سر کوییش

ز بهر روشنی چشم بافتی اثر
 با تمام که او است بسته بال و پر
 خراب مست به بینی به طرف تو
 بگوش حلقه او کرد و بر میان کرد
 برون فدا و شعاعات روح سپهر

که تا بقوت آن گل کفایت کردی
 یکی گس ز شکر کاس بیکرانه او
 چو حق خست او ماجرا کند آغاز
 نگاه کردی کفایتش شمس را میکرد
 فلم شکست و بیفتا و خیر بر جا

مبحث مثنی مجنون مخدوف

خفا حواله مجور بے گناه کن
 بی نوا سندر در گه گه نگاه کن
 کراتفا کدالی بیاد شاه کن

منست و سر کویت از تیغ زنی
 بهر هی که روم بی تو بدر هم خوانند
 روز نماز خود اقلند ز آسمان زمین

مبحث مثنی مجنون مخدوف

چه جلی غم که زهر شادمان گردید
 نشانده دامن خود از غبار جانوری
 ترا کند عنایت ازین سپهر
 که بز و جرم و تو نماند این دگری
 نیافت چون تو می تقف از روح

فرشته گنمت پاک با دود صد پربال
 دران صبح که ارواح خاص رند
 روان شدت نسیم از شکرستان جمال
 بدو بدو بهلی ساقیان جان جهان
 تمام این تو گوای تمام در خوب

مبحث مثنی مجنون مخدوف

ترا که نشناسد ندومی نه پر
 نظیرات نه میز چو پایه نظر
 ز عرش و فرش حدود و کون و گداری
 که از کیش بگردت انی شجر
 بل کرد و بهیزم بشعله شجر
 فنا شوم بد و صمد و چو سوی ماگری

تو دلبسته ندولی لیک بهر حیل و مکر
 چه زهره وار و تو به که با تو تو کینه
 چه باشد آن مس مسکین چو کمبیا آمد
 ستار باست همه عقل او و دانشما
 جهان چو برت و بیچی آمد تو نفس تن
 کمال صفت خدا و شمس تبریز

مبحث مثنی مجنون مخدوف

کنون که مست و خرابم صلا بی ادب
 چشم گفت چه گم کرده چه می طلب

سبب آنجا و سبب در بست
 شکست تو بگنتم کی دوتی عرب

که هر ماه نیاید اندر و اثر
 پرید در پی آن نسو و کسب بر
 یقین شود همه راز آنکه نیستان بهر
 کشاد هندسه را بس هند سانه دری
 چو مستیان شبانه ز خورون شگری
 ہی گداز دور آب شکر چون شکر
 دل مست و غم عشقت از تباه کنی
 چه باشد از نظر با هر بی بر کنی
 بعشوه از نظر سوی مهر و ماه کنی
 گراستان در دوست سجده گاه کنی
 که در تو هیچ نماند که درت بشد
 ترا خلاص نایم ز روز شب شکر
 که از حلاوت آن گم کند شکر شکر
 کرم کرم نماید کرم کند شکر
 که بسته کرد مرا اسکر با دوس
 تویی که روشنی چشم و نور هر چه
 بشکل دل شده تا هزار دل جگر
 خبر که باشد تا باشدش ز تو خوب
 که او فنا شود از مسی بوضع زری
 تو آفتاب جهانی که پرده شان بدر
 اثر نماند از چون تو شاه بر اثر
 گذشته است زلوا م جگر و قدری
 درون غمزه مستش من را بر او بعب
 تو این بهین که چو شمس زنی سبب
 آیت طلبی حکم مقام ابی

<p>جواب دار کجا خست چه بچو بست چه جان گری سوگند پیش آن مین ازان شراب نخواسم کیاری نوشد دوان گیوش من آورد گاه نوبت ازان شراب بستم کیاری بخشد و با جسد گراصل و نسل من عشق ست</p>	<p>پیش نور محمد شمر اربوبه اکین ایند فیما بسلب السب شراب شوق بیاور ز شیشه علی چه یک سر گروش مرا شد و لبه دل چو شیشه می کرده بود و زنجیر که عشق خویش نماید باصلی و نسبه</p>	<p>عجب ز خور دم سوگند باو گرم شدم روان شد هست ز خشم و مرا گواهی او چه چاره دارم غماز من هم از خاز هست غلام ساعت نویدیم که آن ساعت درینج دلسر جان ابا مال ملین می بیا که مغز آفاق شمس تبریز</p>	<p>تبرات پاک خداوند و جان پاکست که یایسیر مناشقا من انصب زخم چو سکه ز آبی دیده ام سب شراب و عمل بیا بد ز شیشه علی ویا زینت گشته بنی سپه نشت نام و نشان مرا بخش لقب</p>
<p>اے دل یک لحظه چو دیوان شوی</p>		<p>بجز سرب مطوی مکسوف تقطیع مفضلن مفتعلن فاعلن</p>	
<p>گاه ز دوزخ ره ایران زنی بر قلم زنی چه خود و تا چه عقل اے دل سست کجای چه</p>	<p>گاه روزه سخنه توران شوی یک صفت و کیره و کیان شوی</p>	<p>گر ز سپاهان و مجاز و عراق گر کنی این همه خاموش باش</p>	<p>باز ز همه خواهد دیوان شوی سطر آن شاه خرد اسان شوی تا بچو شسته بگی جان شوی</p>
<p>سرب مطوی مکسوف</p>			
<p>مایه پهرش و ترا نقش زنی چون که ترا در دو جهان با نیست صیغه رفت مدانی توئی چون بسر کوی عشق آدم از من مست و دود شسته هر نفس شعله زنده دین ازو</p>	<p>وایه حیران و تراز جان بر هر نفس زنت کجا بر سره کش دین بنظر دل بشد و من بشدم بر</p>	<p>مدش و نام لقب گفتت نقد ترا بر دم و تن پیش عقل گفت چه دانه برش پیش عقل مغز تبریز تونی شمس تبریز</p>	<p>بزرگ از نام و لقب برتر گفتم قیمت کنش ای جوهر عشق بود فتد ترا مشت بر همگان ناطق و حاضر غزوه او حسد و دود سار</p>
<p>سرب مطوی مکسوف</p>			
<p>دوشش حال تو بهی شد شتاب اے تو سیما پناه و لوا نمرد و مستان میت بشنوی نیست شدم نیست ازان سویت اے که ز تن بنگ تهنجی چه زندگی تازه به بین بسد ازین دل سپشاک در انداخته جسم این جسم غلامانه بود جسد بانا که ازین تن شدند</p>	<p>سوزند در جگر کافیه در کعب او مشعل آذری خاتم تو افسردیو پری بیچکے رابکے نشی رفت زمین مشرکوت</p>	<p>آتش دل بر شد تا آسمان گفتش این قصد که داری بگویی جان و روان سخت روان میر تیر می کرد و نیایش نظر مغز تبریز شمس تبریز</p>	<p>وز لقب او گشته افق هر شیر خد احمد کجا چه لیک سوی کشته و من نگری محو شدم و لقب آن نگر شرح و حمد مال من بگر</p>
<p>سرب مطوی مکسوف</p>			
<p>چند ازین زندگی سر بان بر نه شد و خود شسته گمب کنون پیس من سرور ه و نهان اند کنون چون چه</p>	<p>در بوس شربت عمر رفت در عوض دلق تن چپار بیخ مرگ حیات مست حیات مست مرگ گشت سوار فرس غیب جان</p>	<p>ماه به بین و بره از مشت بافت اند از صفت شسته عکس نماید بدل کافیه بازر هید از خسر از خور</p>	<p>ماد به بین و بره از مشت بافت اند از صفت شسته عکس نماید بدل کافیه بازر هید از خسر از خور</p>

بیا

سوخست درین آخسر دنیا ملت
 بر سر دریاست چو کشته روان
 خانه تن گر مشکندین مسال
 چون بر ہے از چه و از آب شور
 بادده اسے ساتے ہر تنقے
 جام سخن بخش که از تنقے او
 چون بگریزی ز سد بر تو کس
 غلط و نور از تو تمییر روز
 شیر کنے بادده دے ایمان
 زیر کی ار شترط خوشیا بود
 غنچه صفت خویش ز گل پر کشته
 غاشش باش و بسگر نقباب
 خشم مرو خواجه پشیمان شوے
 گر بگریزی ز خواجهات شاه
 روی بگنک آری صفت شیر
 کافر نفیست چو زبون تو ش
 دست و دہان را چو بشوئی ز حرم
 روے شمس الحق تبریز کن
 در دل من پردہ نوسینے
 پردہ چہ چنان زن کہ بجز زخم
 بے من تو ہر دو توئی یا تو من
 گر تنم و گردلم و گردوان
 از تو چہ را نوز گنیم کہ تو
 روزن دل آہ چہ خوش رہنے
 مسرک یا نخطہ ہل تا دے

بسر وجوہ جو این لاغری
 روح کہ بود از تن خود نگرے
 خواجہ یقین دان کہ بزندان درے
 مایھے و مشکف کو شے

پردہ چو برخواست اگر این خرت
 کر چه جدا گشت زدست و را
 چون کہ ز زندان چه آسے برون
 باقی این را تو بگوز اگر خسلج

سریع مطوی مکسوف

گرد و دیوار سیہ منطقی
 در بگریزم تو بس سابقے
 یا تو حقے یا کہ تو نور حقے
 ساقی دریا صفت و شفقتے
 بادہ نجبتے خسرو مستے
 روکش از خار بدان لایقے

بر در و بوشکن غم و اندیشہ را
 جنت حسنت چو تنجے کند
 رفتہ شب و روز تو خسرو قنور
 مست قبول آمد قلب سلیم
 فد چہ رانی تو اگر بارکے
 خاکش اند اگر پے شہ اند

سریع مطوی مکسوف

جمع نشین در نہ پشیمان شوے
 بارکش غول بیابان شوی
 در نہ چو گرہ تو در انبیا شوی
 گر ہبہ کنے ہمہ ایمان شوی
 صاحب و مسم کاہ سلطان شوے

تیرہ مرو خبیہ مشوزین چمن
 در تو ز خورشید محل کشتے
 کم خور ازین پا جہ کا و فلک
 روے کن تلخ ز ترشے یار
 اسے دل یک لحظہ تو دیوانہ

سریع مطوی مکسوف

ای دل واسے دیدہ وای رو شے
 پردہ غلمت نظر بر کنے
 جان منے آن منے یا منے
 شاہ برانم کہ تو ام می تنے
 تابش ہر خانہ و مسر روزنے

پردہ توئی و از پس پردہ توئی
 شب منم و غلمت تقدیل جان
 نکتہ چون جان شنوم من ز چنگ
 از تو چہ را زور نیابم کہ تو
 دم نزنم دیگر و گردم نموش

سریع مطوی مکسوف

نوپنے غصاکے بختنے

روزن آن خانہ اگر نیستی

گرد و زرین تو در و ننگرے
 فتنل تنقش داد پر جعبے
 یوسف مصیبت و شہ کثورت
 از تو کتند این شہ من یا ورے
 بادہ شاہنشی را وقتے
 حاکم و سلطان شہ مطلقے
 باغ شود و وزن بر ہر شقے
 نیت صمت نسیب و مشرتے
 زیر سکہ خواجہ بود حقے
 از چہ تر اندرانے گرداقتے
 بر تو کہ بر گلشن جان عاشقے
 چنہ پے ہر سننے منقلقے
 در نہ چو چندان سو ویران شوی
 نبشری و برت زستان شوی
 شیر چو خوردی شہر سلطان شوی
 تا ز عنایت گل خندان شوی
 باز دے خواجہ دیوان شوی
 تا ملک الملک سلیمان شوی
 ہر نفسے شکل دگر سینے
 خیز کہ تو آتش باروغنے
 تن تن من من کہ تو سینے تنے
 قوت ہر صخرہ و ہر آہنے
 چون تو مرا کامل در حسرتے
 یا تو مگر روزن یار سنے
 پس تو چہ روی چنین روشنے

نہ ہر گشتہ ن سلاطین
 کلمہ از اسرار علی

کل سراج حدیث نیلوفر آخدا محرم ہینا مسکنا شربہ ابو ایک مسمونہ قدت ماعسر و صاق الودنہ غیبنا و جہک لاشتر	غرک یا اصلی یا معدنی دونک لافس فلا تکتی جسد عدا کیے اسکے خزبید الہاک یا مینے	ہرچہ کند چرخ مطوق بود داندہ دام است چہ راہ مخوری سخت کمائی ست پس این کمین گرد و جهان ملک شود مرا	جسہ تو کہ بنیاد تقاسمیکے آہن سردہ است چہ راہینے بر پرچون تیر چہ راہینے بے تو گدا ایم نشوم من غنے ای و سوی عشقک لاشتر
صدر دل و صد جان ہمی داوے از جہت کشت غمش آبی گر نہ بے غیت شیرین من ور ہمدانم نشک پای گیس بسکن ہمہ سو و فر مو شیم	وا ز جہت: ادن جان شادے وا ز جہت خسر من اوبادے فخر و دود خسر و فرادے ہمرا نظر فہ بغدادے	در دل من خاک و تن خاک بود گر نہ وید غم او و رولم گر نہ شکستی دل دربان راز بس کہ بز در دلی این زبان	جملہ گلی عشق و ہو س زاوے چون دگران بے دم و فر یادے فصل جهان را ہمہ کشاوے حسرت ہر سوسن آزادے گر نہ بے یاد تو من یادے
کار بہ پیکر و جو نیستے گر نہ بے خندہ صبح کدوب کرتونی از نفس تو میکاستے گر نہ بے غیت آن آفتاب غیبت اگر شاہ کردے با منقوت تبریز ششم شمس من کردم با کان گمراشتے	پیر بمر وی و جوان ریستے ہیچ دل زار نہ بگریستے ہمچو تو اندر دو جهان کیستے ذره بذره ہمہ ساقیستے ہیچ دل ز جہر نہ بگریستے	ہاتک سر انیت اگر گم شستے گر بت جان زوی نمودی بسا ما را اگر آب و فایا فنتے داندہ من از گاہ جدا کردے شاہ اگر روی با کردے	دولت عقل تو مسج ایستے جملہ ذرات چو مانیستے در دل آن جس چو مانیستے گر کفہ را ہیچ تنائیستے دزد نبودے ہمہ شاپیستے زوست ہمہ ورنہ کہ باقیستے
گردم با کان گمراشتے آشتے و جنگ ز جذب حی است ای فلک لطف مسج تو دم شاہ مرا میل چو در آشتے ست صلح در آ این قدر آخر بدانکہ گر نہ شکار دل دلدارے دست مرا بست و گر نہ کنون	کردم با سر من فرآشتے نیست ز دم ہست ز آشتے گر بکنے بار و گر آشتے کرد در افلاک اثر آشتے کرد کنون جسبر و قدر آشتے	خمرہ سرکہ ز شکر صلح خواستے رفیق سیما فلک ناگمان جذبہ او داد عدم را وجود ہفت فلک دایہ این خاکدان بس کن کین صلح مراد ایم است	شکر کہ پذیرش شکر آشتے با مکان کرد بشر آشتے کردہ بدن نظیر آشتے ثور و اسب در آشتے نیت مرا بر سپہر آشتے گردن شیر فلک افشارے بیل من گمش و گلزارے
گشت غیب از پی آن چار مرغ من سر تو بہترین خارے خارصفت بر سردیواری کاش بقر بان آن چارے	گر نہ بے شک رخ چون گلش نیست کی کا مکہ او آن نکود عشق طیب است کہ بخور جہت	گردن شیر فلک افشارے بیل من گمش و گلزارے ورد چہ را کابل و بیکاری ور نہ چہ را خستہ و بیکاری	

تک پہ قسریں بیکر خوردنش
 گزندے داد چہ دریا مرا
 بر خط من نقطہ دولت بناد
 بس گزین ہنگ و بل نیستے
 گزند امی پست کہ دیدی مرا
 یا ملک المبحث والمشرے
 نقد عینی لک یا ناظرے
 غاب فوادے لم یا عینہ
 سنر لنا الحشرش و ما فوقہ
 قلت اے بدلنا سلماً
 قالت لاسے الالب
 انخفض الراح فما قاتنا
 قرب العین کے و اشہب
 تنقیر ز توئی شمس دین
 صبار ہمہ جہان چو خورد شیدا نوری
 تن من چو شتر شد بل مہر کشتہ شد
 صنا خاک پای خود کہ مرا سرہ دام وہ
 چو در آمد خیال تو نہ نویر شد گفنت
 زوصالش گردی بچیشی توشوی جہی
 دل عشاق ما بین شد ہر یک بنوری
 ہمہ شاندر چو خوش وصال شہ جہان
 صناخر کہ تو ام کہ بازی و برکنے
 منم آن شقہ علم کہ گم سزگون کنی
 بلہ ذرہ گو مرچہ جہان گیر خود مرا
 اگر م شاہ و بی تو ام چہ عینت

طوطی با صد سر و منقارے
 چون دگران تنہ و جگر خواری
 ورنہ چہ کردند چو پرکارے
 چو خیالات و اسرارے

وا ز جہت قوت و گر طوطیان
 و دسریں عشق یہ پچہ پخت
 چونکہ جسے کج و جح میروم
 یا مثل لارہ رغان خوشش

سریح مطوی کسوف

لیس سوی نعدرک من صدرے
 لذات قلبی لک یا منظرے
 بعد حضوری لک یا محضے
 عمرک یا نفس قمی سانفے
 اسلمک البصر فقی و صبرے
 بل عقد البیع بلا مشترے
 انج عینک بے و البصرے
 قد قرب المنزل فاستبرے

سبیری ای دل گر سر برے
 چو پری باش ز طغان نہان
 بر سر خشکی چو شتیلان مرا
 جملہ چوردند بپایان جسم
 چند پس پروہ از در برون
 می مغرکش از جہت حرص ند
 می بفرشتے چرخ کر کہ غم
 وصلت فانی تنسا بدقتا

بکر کامل مقطوع موقوف قطیہ فعلاتن مفاعلن

ترا چہ میرسد ترا کہ بخورشید بگری
 چو بس این نوشتہ شد نو کار سرے
 کہ نظر در تو خیشہ کہ تو خورد شیدے
 چو عجب گر تو روشنے کہ از واک بخوری
 سرشان ایجان ہمہ بابت و سرے
 چہ نووز پاکری بفسر و دیندے
 فرج آتیب فرشان ز شراب مہرے

ہمہ عالم چو جان شود بگی گستاخ شود
 چو سپردہ بیدر تو پس پردہ سیرو
 رخ نوبان این جہان ہمہ بابت جوید
 شد ماغت ای مہا تو ز ما خود چہ دین
 تو چہ عاشق گشتہ بسود ز گزرے
 چہ بشد شاہ یا نشان نہاید غبارشان
 چو تیر شمس الیدین بدب جام نازین

کامل مقطوع موقوف

دگے بر خراز کوہ باری و برزنے
 دو جہان بچہ آفتاب کجا یافت روشتے
 و گرم خاک با تو ام چہ لطیف ہست آن

مہم آن ذرہ ہوا کہ دین نور و زہم
 ہنگی چو ستم ہا تو در مغز نگرے
 بتو نام تو گویم کہ ترا دور کردہ ام

چون لب ادب شکر کارے
 ورنہ چہ ابا فر گفترے
 کاشش کہ من بر رہ ہوا رے
 معتزلے بر سر کسارے
 ورنہ امی است بہنہارے
 آن زخیرے دان کہ تو سر و انری
 تیر چہ تانوشوی چون پرے
 بیز زانی کہ روی بر ترے
 سرد رازانی نو کہ تو برے
 بر در این پردہ اگر بر درے
 جو سر خود می نہاید ز رے
 دین بغوشے چہ بری کافرے
 زن نشود مہلا ز سرے
 ہم ہمہ بانے ز جہان بر ترے
 حکم خاک کا شہ چو تو بر خاک بگذرے
 چو شب پردہ میکشد تو شب پردہ سید
 سرشان ایجان بچوی ہیچ نشدے
 بستان جام کمرست تو بین تا چہ بچا
 بنمانی بیک صفت کہ تو شاہو لشکر
 بر سیدہ است غارشان ز خزان صفتے
 بکنند ہر آن سرین زبان سزاوری
 قلمی ام بدست تو کہ ترا شی و بشکنے
 سور وزن اذان دروم کہ تو بالار روزنی
 ہمہ خشک اند منزا چو غشی تو روغنی
 گرہ بینم دین ہوا کہ تو ذرہ چہ سکنے

کلیات خمس تہذیب

بیکه ذره آفتاب سپر آشورت کند	تو کیش هم تو زنده کن کن ای دوست گردنی	تو چه داده بدل که چه درست مینماید	و گوی نی چپ و راست وقتی ترس نه زنی
طیب الله میگویم ز شش اند من با به	کامل مقطوع موقوف		
سایه بر بندگان نکلن که تو متاب مشغول	سنخه گو خمش کن که بنیایت شکر بے	بالسلسلت عنکم بالنسبیا حقوقکم	نصب عینی خیا لکم لیس حناہ تجھے
جان سوار است فارسی خرتن زیران او	زشت باشد که زیر کند این روح مرکبے	فتح الله عیننا جمع الله بیننا	حسنت اتیننا بجمال و غنچه
بله زین درد و گذر به آن جام معتبر	که دل و جان ز جام او برده از بند پدیده	الما را کاس لا تقل لهدا مات اصبروا	نقد البصر و التقی بحیبه و صا حبه
زمن از تو دونه شد شکست سینه بنده شد	دو جهان از تو زنده شد چه دلاویز شوی	حیت ما عادل اثری فر جانب السما	حیث ما حل خاطر ای انت تصدی مطلبی
دل بسباب بیخجان با سید تو میرود	که تو اسباب را همه بید خود بوسی	ز تو مشغول میشود بسببها ضمیر ما	خبرش نی ز قرب تو که تو از قرب اتر بنی
الما را کاس صابحی من و ان ابن عرب	یا کریم اگر التعل و نظیر بے	بله خاموشش گو صلا تو که داری بخور خلا	چو درین نخل دولتی ز چه او در تقبله
سکر القوم فاسکرت لرب الروح فانصترا	بخر خفیف مسدس مخبون مقطوع قاطعه فاعلان من مفاعلن فعلن		
ای دل از محنت و بلا دارے	بر خدا اعتماد با دارے	ای چنین حضرت و تو تو نمید	مشوای دل اگر خدا داری
زخت اندیشه میکشے حیر جا	بسگر آخردگر کردار دارے	لطفنامه که کرد چندی ن گاه	یاد آور اگر وفادارے
چشم سرداد و چشم سرد آید	چشم جاے و گر چه داری	عسر ضائع کن که عمر گذشت	زرگری کن که کیمی داری
مسرح بر تر اند آید	سوسه ما که داغ ما دارے	پیش ازین تن چو جان پاک بدی	چند خود را ازین جدا داری
جان پاک میان خاک سیاه	من گویم که تو ز واداری	خویشترن را تو از قبال شناس	که ازین آب و گل قباداری
میسر و هر شب از قبا بیرون	که جز این دست دست و پا دارے	بس بود این قدر بدان گفتتم	که همین کوچ آشناداری
آوخ آوخ چون وفاداری	خفیف مسدس مخبون مقطوع		
آن جها ما که کرد با من	نکند هیچ یار با یاری	آوخ آوخ طلبیب خونیزی	بر سر زار زار بیماریاے
گفتش قصه خون من اری	بے خطا و گناه گفت آری	عشق جنی بگناه می نکشد	نکشد عشق او کند کارے
هر زمان گلشنه سوزم	تو چه باشی پیش من خارے	سپیل من صد هزار شهر سیرد	تو که باشی شکسته دیوارے
گفتش از کمینه بازے تو	جان نبر دست هیچ عیاری	ای زهر تار موی طسه تو	سازگون سار بسته طاری
گر بنازم و گرنه این شهر رخ	ماتم و مات مات من بارے	آنکه خبر دید آنکه آنکه خبر دید	شد پشیمان غریب بازاری
فدا که خبر دید گوید این هر را	کاشش من بودی خبر دیدارے	و آنکه خبر دید دست من خایید	نا امید و قاده و خوارے
فسرع گرفته اسل افکنده	جان داده برے مردارے	پا برین عشق تسلیمینی	سرب بریده عشق دستاری
با چنین مشغول کند صد فرقه	از چنین باوه مانده هشیارے	خر غلف زارتن گزید و بماند	خسرها در طاعت زاری
شهر با از سپاه من ویران	تو چه باشی پیش من خارے	شمس تبریز یار جان من است	خسرها در طاعت زاری

بچ

ای مجلس از تو مشک آزار دے
 عشق را بین کہ صد دہان کبشاد
 ز تاب و آتش چو باد بگذشتے
 اولاہر چو خاک و خاکے بود
 زادہ باد خور و مایہ در را
 عشق از ان کرم بود و تحقیق
 یک وجود بزرگ ظاہر شد
 چون خسیفہ بکونست طبل بقبا
 ای کہ اندر میان غوفائے
 و رنجور ہے کہ نخت بکشاید
 علوت آنست کہ در پناہ کے
 سوے انبار ماو من ز روے
 بنو حسرت آنکہ در وحدت
 چور سید پیش آن دریا
 چور سید بصلح الدین
 ای کہ متکثری و نیکوئے
 حسرت چو چکان او گردان
 بین شمش کن حدیث بیان
 ای کہ در و ملاق در مانے
 و لم از دور و وقت خون شد
 چه شود گر روا کے بکرم
 ذرہ سان در ہوا ی ہر خست
 سر بشارت فخر و نام
 ہر مارا کتار بایتے
 شیر پیشہ بیان زنجیر است

خفیف مسدس مخبون مقطوع

چون تو چشمان عشق بکشادے	ای دل اگر در حوض می کشتی
ای دل ارتشے و گریادے	دل و عشق از ہر دو شاگردش
پیش جباروب باد بہادے	باہمہ باد گشتے آہستن
چچو آتش ز تاب بید اوی	کہ کے در زخت پیدا شد
در دل مسدس بنید بیدادی	شمس تہذیب چہ را بنما
ہم شادی و عشرت و راوی	نی جنبہ گذشت نی بغداد

خفیف مسدس مخبون مقطوع

خومی کن پارہ بہ تنہائے	خلوتے را عظیم سودائی است
زیر سایہ رخت کشائے	زیر سایہ درخت نخت آور
خوش بچے خوش یاسائے	ور تو خواہے کہ بر تو نخبانید
گرچہ او گویدت کہ از مانے	رو بخود آ رہر کجا باشے
از خیالات باد پیلائے	عقل خود گم کنے و اہلیست
نیتے قطرہ بکہ دریا ئے	جسرم تو چیت بخودی ناکس

خفیف مسدس مخبون مقطوع

توغیبر ویا ازین کوئے	نہ چپ است و نہ رست و نہ است
کہ بید ان او یکے گوئے	در رہ او نم اند پاسے مرا

خفیف مسدس مخبون مقطوع

نظری کن زمین انسانے	برقع از روی برنگن کہ شود
آخیر دلنواز مسیدائے	یک کرشمہ اگر کنے چہ شود
حاجبت بیدلان باسانے	بکن آنچه از عنایت تو سزود
نیت آرام از پریشانی	سوی من مغلسی کجا بگرے
بیرحمہم گر گدا می خود خوانے	تصبر کن مجال شمس کنست

خفیف مسدس مخبون مقطوع

شیر در غزار بایستے	ماہیان می طپند اندر یک
--------------------	------------------------

لایق آن وصال کو شادے
 و یہی تاحس کہ در ہم افتادی
 خواندہ شاگرد را ہستادے
 تا از ان باو عالمے زادے
 تا بخوردش زاصل بنیادے
 تا نسایم سخن بعبادے
 عشق خونین ز رخس بتادے
 کرد خالق اساس ایجادے
 رو پریش کہ در چہ سودائے
 زود منزل کن فسر و آئی
 کہ تو بر بندگانش نخبائے
 رو سیاہ است در وہر جائے
 اندر آید بکار فرمائے
 کہ از دور چہ سنین تماشا ئے
 گرفتاری شوی صلح آئے
 آنکہ جان خستہ از پے اوئے
 ز انوم را نما از اتوئے
 آسمان وارگر یکے توئے
 روشن امین خاندان ظلمائے
 دل مارا از بند بر ہائے
 نہ ہر آنچه از جفا کہ تو دئے
 ای کہ بر تخت حسن سلطانے
 بسبب گلستان روحانے
 و این خبر را قہر بایستے
 چشمہ یا حویبار بایستے

ظاہر و باطن

مشک نازق تبار بائیت	مشک از چکس نینداند	مشک نازق تبار بائیت	مشک سرگین پرست گشتہ
دوستی نکتہ تبار بائیت	دشمنی شاو کام بسیار است	یک چہ باشد نہر بائیت	یکے غم چو جان نوحا غم او
کاشن و سوز تبار بائیت	سخت نمور است	زندہ ہانے دو بار بائیت	تا بدہنتے زد دشمن دوست
دیدہ را اعمت تبار بائیت	دیدہ را نیست غیب ازین پرہ	غصہ زان دیار بائیت	در فراق اندرین غمباران
شفتہ دایہ وار بائیت	مہگل خوارہ اندانین طفلان	غصہ را آنجور بائیت	رہ چو سواب صاف کے نبرند
شب ماران تبار بائیت	مرگ تا در پے است رزق است	دولت بی غم بائیت	دولت کو دکا نہ مجبوریند
چک لوتار تبار بائیت	چک دراز دست این کم پیر	زین ہنرمات تبار بائیت	خود ہیکے ہیکے این ہنرت
نفس بے شمار بائیت	وم معدود اندکے ہند است	طالب کردگار بائیت	طالب کار ہا بہا راند
آن خورشخ غم شگوار بائیت	مرگ دیگے برے ہنچست	بر خلائق نشار بائیت	نفسے ایزدی ز سوسے مین
دید ہا سو گوار بائیت	ہر دمی صا جیات میگنزد	مردم داد کار بائیت	داد مردان چو واقع مرگ است
عقل را اختیار بائیت	عقل بے تیشد ہوا منت تار	حکمت پایدار بائیت	حکما ماند و مالکان مؤمن
این گمں راقس تبار بائیت	زیر آن دوغ زشت گندیہ	ہوشا ہوشا تبار بائیت	ہوشا چون گس پے دوغند
از خمر و گوشوار بائیت	گوشا بستر است لب بر بند	ہمت التمرار بائیت	سہہ پر دوغ و مینہ پر زردوغ
شرح معنی گزار بائیت	خفیف مسدس مخبون مقطوع		از کت ایات شمس تبار بائیت
بر سر کوکے او گذر کنے	از شوی محرم حرم جمال	خویش تن را خود خبر کنے	تا تو از خویش تن غم کنے
از خوش دیدہ بچہ وور کنے	ماد دل از غمیرا تو سپردازی	کہ جب جانے نظر کنے	جس زہان نور دیدہ می باید
با غم عشق سر بسر کنے	مناز سر گذری اورین سودا	در سما یکے سفر کنے	تا پوشتے لباس سما را
تا سر از جیب او بد کنے	خفیف مسدس مخبون مقطوع		نشوبے ذاکر ناقب شمس
خاتم عشق را نگین باشے	بگذر از ما بسوے حق تا تو	دور زان یار نازنین باشے	تا تو در بند کفر و دین باشی
بترار چہرہ خفقین باشی	پاسے نہ بر سر جہان تا تو	تا تو با خویش ہنشین باشے	کہ شوی ہنشین خند تبار بائیت
چند از فقر دل خیزین باشی	سچ و حدت بکنج جان داری	کہ درین راہ راہ مین باشے	دین راہ مین چو نیست ترا
چند آخر تو در زمین باشی	اسے تو کشت وجود دانہ	تا تو در چاہ کبر و کین باشی	کہ بعد سر غم عشق عزیز شوی
تہکے شمس از زمین ہشی	خفیف مسدس مخبون مقطوع		سرفقت و توبی نصیب از عشق
سر این دور را تو پیدا	ماورین دور نیست بخوبیم	باشد ستیم گوی میدانی	تا شدتے ایسے چو گانے
شرط ہر عبت است و ہر مانے	یک دور تو قیل نذر عشق	نگت بد بشد بود بر بانے	چون ہر دور و قیل نسل انجامد

تہذیب

<p>شبیوہ شاہان روطے چون در عشق آب حیات خسرو میدان نباشد ازانی تو بے پشت آسانے گزر تر سید زویرا نے</p>	<p>پشم پیران کور کے پیند ہر کہ پیر است ہم جوان گردد خسرو سوار سی پادہ شہ از خر لایق پشت خسرو نباشے تو کھنتیہ نگفتے اسے جان</p>	<p>نسرہ بلبیل کلتا ست ہرا و سر نہ مدفا ہا نے تو چنین ماند کہ چه میمانے خسروی و از نثر ادر سلطانے اسے کہ اکنون تو روح انسانی</p>	<p>لوشن ہدیشان خانہ کے شنود ہر کہ کور است عشق می سازد جملہ یاران ز عشق زندہ شدند خسرو سوارہ چرا شدی شاہا در جہو و محبندہ پورے</p>
<p>تحفیت مسدس مخبون مقطوع</p>		<p>جان جانی و جان صد جانے ہر کہ کرمیت بشنود و صفت سد پیش و پس تو این عارست چندان در میان غوغا نے</p>	
<p>سینے نسرہ ہی پہا نے غارت آمد ازین لت انبانے کای فلان فارغ ست زین قانی خوی کن پارہ بہ تنہا نے</p>	<p>غیر احمق بفرم این زرد چون گریزی ازین فسرون گردد</p>	<p>نفس معکوس و خفیہ میسید کہ سرانرا زو قطب سلطانے</p>	<p>خلوتے رالطین سودا میست گر تو خواہی کہ بر تو بخشاید ور تو خواہے کہ نعت کشاید رو بخود آرمہ کجا بانے</p>
<p>تحفیت مسدس مخبون مقطوع</p>		<p>چون رسیدی پیش آن ریا حکم تو کن کہ شاہ دورا نے</p>	
<p>خوشن بخشی و خیرش بیادے روز منزل کتنے درد آئی گر چه ادگو بہت کہ از انے کہ از دور در تما سنا نے گر فساد ہی علاج جان آئے سگے نوزن کہ سلطانے</p>	<p>خلوت آن دانکہ در پناہ خدا زیر سایہ درخت بخت آور سوی انبان ماوسن زروی جسم تو پیت بنویزی انکس چون رسید بشہ صحن الدین</p>	<p>رو پریش کہ در چه سودا نے بر ہم بندگانش بخشا نے نیر ہر سایہ رخت نکشانی رو سیاہ ہست مرد ہر جانی نیستے نظرہ بکہ در بانے</p>	<p>حکم مطلق تراست در عالم ہمہ مرغان چہ اند پین تو اند برتر آید ز جان ملک و ملک دامہار از راہ سستان بردا شمس تبریز چہ سیر فی</p>
<p>تحفیت مسدس مخبون مقطوع</p>		<p>خانہ شے ناطقی گر جبانے بے تو باغ حیات زندانی ست آن کی گوشہ ہیکے چو گان پس لقا عرض را بتراسش مانع ست اعتراض انیسے</p>	
<p>کشہ حاصل را آسانی ز انکہ نوسات صاف ایشانی کہ تو احوال نشان ہمید نے کہ تو چون حق لطیف فرما نے ز انکہ سر صفات رحمانے</p>	<p>انچو شایان بخوابے جستن بر سر آید رواق دولت تو شہ طہارا ز عاشقان برگیر تا شوم سرخ رودین دخی</p>	<p>حاکمان قالب اند و تو جانے تو جانے میان مرغانے گر وہی دل بر وج حیا نے خواہ تقدیر و خواہ نفسا نے</p>	<p>سینے نغزہ ہاے پہا نے ہست مردن خلاص زندا نے پیش حکمت کہ شاہ چو گانی کہ تو چون گوی خست گردانی ازیکے گوئی و یکے دانے</p>
<p>تحفیت مسدس مخبون مقطوع</p>		<p>سینے نغزہ ہاے پہا نے ہست مردن خلاص زندا نے پیش حکمت کہ شاہ چو گانی کہ تو چون گوی خست گردانی ازیکے گوئی و یکے دانے</p>	
<p>باغ چہ صند ار چہا نے فیض دل قطع ہا کر جانے کہ نہ نیکوست نیکید نے تا کی گوشوی اگر آس نے چشم را نور و جسم را جانے</p>	<p>تو چہ باغے و صورت ہر گے چون تو بخت و صورت ابرہت تا کی گوشد اگر چہ ز رہت پس بظاہر خویش را بسیار شمس تبریز نور جان نے</p>	<p>سینے نغزہ ہاے پہا نے ہست مردن خلاص زندا نے پیش حکمت کہ شاہ چو گانی کہ تو چون گوی خست گردانی ازیکے گوئی و یکے دانے</p>	<p>سینے نغزہ ہاے پہا نے ہست مردن خلاص زندا نے پیش حکمت کہ شاہ چو گانی کہ تو چون گوی خست گردانی ازیکے گوئی و یکے دانے</p>

در غم یار یار با ایستی	خفیف مسدس مخبون مقطوع		یا غم لکنار با ایستی
ز آنچه کردم کنون پیشب نام	عقل مسال پار با ایستی	تا در خست امید سبز شست	سایه آن بهار با ایستی
دل من شیر بیشه را ماند	شیر در غم سزار با ایستی	دشمن عیب جوی بسیارند	دوستی ننگار با ایستی
یار لا حول گو سے را چه کنم	یار شیرین عذار با ایستی	ما ہے جان ماکہ بے آسب است	بر لب جو بار با ایستی
چون رضای تو در دل غم ماست	یک چه باشد هزار با ایستی	خوک دنیا ست صید این طمان	آهو جان شکار با ایستی
صنوبران سخن نمان دارم	گوشش را گوشوار با ایستی	همه ره ننگ بونفا باشد	مسموم راهوار با ایستی
شمس تبریز رخ بیاراید	خفیف مسدس مخبون مقطوع		جانسا دیشار با ایستی
در برم وصل یار با ایستی	یا دلم را ترار با ایستی	چون خنجر نام ز جبر او ویران	وصل او نوبنا با ایستی
غار با غم زده اش خست مرا	چسبده گاه زار با ایستی	بودم از یار و پار من شادان	سالم کنون چو پار با ایستی
در چنین باغ جو بار روان	در کف من عفتار با ایستی	ست عهد است روزگار در بیخ	عهد من استوار با ایستی
ز رو گشتم ز غصه دوران	من چون سنج و اربا ایستی	چونکه محمود خسرو دشمنم	خسرا زونی خمار با ایستی
یا کنار از غمش ز پاره شد	یا غمش اکنار با ایستی	چونکه وصلش نیکخت رسید	نخست نیکم بکار با ایستی
چند من بشب سرمه جفای ورا	لطفت زو به شمار با ایستی	همچو اشتر چو دیدم دستش	سونس میلش مهار با ایستی
در چنین غم سزار پر آهو	خفیف مسدس مخبون مقطوع		شیر من در شکار با ایستی
بوی چشم تراست بیکارے	چونکه اندر غماست یارے	لقمش را کازیت پیش قلم	آن قلم را چه حاجت اریارے
همچو بت بایش پیش آن شکار	که همه نقمش وزنگ زوداری	گر بس پیر چه صورتت بایر	گو همان صورتی کنی بکاری
گر مر آن کنی تو جان منی	در مردان سکنی تو دلدارے	لطیف گل خارا تو نمی بخشی	چه کند شاخ خار جز خاری
باده ده بادو خواهم کن کردی	که حسرت است با تو همیشه یاری	شیرین بریزم عشق توام	باز پرسم که در چه بازارے
ز اول با مرد سرتی	خفیف مسدس مخبون مقطوع		ورنه دستار کز چربا ایستی
سخت مست است چشم تو امروز	دوشش گوئی که سرت خود است	بادو خوردی و بز فلک رفتی	مست گشته و بند نشکستی
صورت عقل بسد و ننگی است	صورت عشق نیست جز مستی	مست گشته و شیر گیرستی	بر شیر مست بنشستی
بادو کند پیر را نو بود	رو که از چرخ پیر وارستی	ساقی انصاف حق بیت تو است	که نبندان شراب نپرستی
عقل با برده و لیک این بار	همچنان بیک با ز نبرستی	بند ادو دشمن سدر به شب	بادو صفتش بعض خوروستی
در رخ وزنگ چشم تو پید است	چه از آن باز دو از آن دست	ز آنچه خوردی بدو بمیخواران	کامی ولی نیست همه ایستی
شیر امروز در شکار آمد	لرزه برگرفت و دوریستی	برویدن از تو نخواهی رست	سرنه عاشقانه دوریستی

چ

<p>که بدام سخن درین شسته خیز و پاپیشش نه چه بنشسته</p>	<p>چون بار لاله اش پویست شصت و شصت از سخن بگریز</p>	<p>چون بار لاله اش پویست شصت و شصت از سخن بگریز</p>	<p>تا که پیوسته در زمان باشته شاه سبزه شمس درین آمد</p>
<p>یافتند اصفیا کونانے ماہیم من تو کبر اکرامے که تو کار مرا سرانجامے خاص آسوده است و هم عامے که تو جان را پناه و آرامے سایات کا قباب اسلامے عاشقان را بجان و لآرامے که رود روز ما به شکاری</p>	<p>نام تو زنده باد کرتا مست چه چشم اشتیاق که خود سبب این تحیت آن بود است زان کره سا که کرده با خلق تا که در طس تو بسیاراید با وجب اوید بر سلمانان شمس سبزه در جهان وجود</p>	<p>باو در سروری خود کاسے که رہے را ولی انعامے اے که جان را تو دانه و دانی دارو امید شسته آشامے توئے اہل زمانہ راجامے کابتہ کردی و در اتامے تا کہ خدمت نمایم و رامے</p>	<p>زندگانی مجلس ساسے میرسانم سلام خود متما لمہ تشنه چون بود بی آب عامل خدمت از شکر ریزت بکشش در حمایت کا روز که شوم من غم سریق منت تو این سوار کار و خدمتے باشد ساقیا ساقیا روادارے</p>
<p>تا برسے وقت ما بلبراکے حال دل را به بین که ولد ارے گردن و گوش را چه نیچارے گاہ از و روششم و گتارے ازخ تو بود که انوارے شکسم مید روز بسیاری بچکس را نداد ز نزاری</p>	<p>عوض باوہ نکتہ سیکوے نار نامے و چنگ حال دل است طوق گردن توئی و حلقہ گوش که کلید است گفت و گفیل است گفت جام است که بر نوریت</p>	<p>عقل سارا ز پیش برداری بشنواز گنگ ناله وزاری خند را در میان چمی آوے که ز گفته است این گرفتارے ہدیہ تو بود کہ گلزارے</p>	<p>گر بریزی تو نقلما در پیش درود را اگر نسید انے دست بر نسید چه نہی گفتہ را و انساے دام سنا گفت باو است گرد و بویت مشک بر بند کوز با پر شد عشق و کفر کرد و اطہارے</p>
<p>نے محمد گرنیت و نگاری در عدم در گریز یک بارے گورازین شہر بہ بسیاری مرغ جانم بسوسے گلزارے زانکہ اصل غذا بر انواری تا کہ از دام چسبند نگارے ہست آن را مدوز انبارے بادشاہ قدیم چہت باری</p>	<p>بانگ ز نهار از جهان بر خاست نے کہ یوسف خرید و چاہے جسند کبچ عدم نیاسانے کفن از خلعت و قبا خوشتر کے بود کہ قفص برون پرد چون دل و چشم و معده نور خورد آہوی مشک نامن بر ہر مشت گندم کہ اندرین ام است خاکیان را کہ ہوش می بخشد</p>	<p>بست ایمان ز ترس ز تارے ہیچ گنجے نبود بے ارے سر بنصو رفت برداری انچنین در و سر ز دستاری در عدم در پر م چو طیارے بکشاید عجیب منتارے بخورد و یزقون در اسراری در جہانے کہ غیت بکاری آخر آلبش بود ز جو بارے</p>	<p>ہیچ جینگے نبود بے خھے پاسے ذوالنون کشید و زرخیر جست خسر و چن زخے کے بود کہ وجود باز رسم بچشد او غریب چاشت خوری بل ہم احیاء عند رہم جان بر جانسای پاک رود باغ دنیا کہ تازہ سیکر دو</p>

<p>گر کردی تبار و نشو و نوش خون و سرگین نداشت زیباست جامه از اطللسے بساز که هست ای دل من بهر شمس الدین</p>	<p>کے بود در زمانہ ہشتیاری پر وہ اش داد حسن ستاری بر سر عقل از و کار دارے ز وفیاعت مکن بیدارے</p>	<p>خاک خفته نداشت بیدارے جانب خسبر من کرم بگریز این کل را بدہ سے بستان شمس تبریز کز شعاع و ہیست</p>	<p>شاه گردش بر لطف بیدارے ہم قناعت مکن بایشاری کان سدرت وار و از گلکاری شمس بہرہ چرخ دوارے</p>
<p>خصیفت مسدس مخبون مقطوع</p>			
<p>نا پیدی چو جان درین عالم ز آوی چون پرے رمیدم من اے بسا نازکان خانان را گر تو از عاشقان یزدوانے</p>	<p>در جهان دلم پدیدیستے تا ز من اے پرے رمیدیستے چون من سوخته پزیدیستے</p>	<p>ہمہ شبہ جان از اشہ و قرابان در فریہم چو دوست منصور شمس تبریز سر نہ دیگر</p>	<p>ز آنکہ تو با دوا و عیدتے چون مرا تو ابا یزیدیستے در رودیدہ خسرد کشیدیستے</p>
<p>خصیفت مسدس مخبون مقطوع</p>			
<p>بچو جانان ز بند جان خریز ور سیمان ملک خود شدہ خلعت بادشاہیش در پوش در شد را در با بچک اور خود پر سے کن خدای پرست قول رمن گبیر و رہ سیر</p>	<p>گر طلبگار وصل جانانے بنا خاتم سیمانے نشانش پخت سلطانی رہ بریدن نجویش توانی ور نہ بیشک ز بت پستانی بگذراز تو اسای شیطانی</p>	<p>خجسره دل زدو یو خالی کن یوسف مصر آسمانی را تشنہ لب سیر و درین دریغ ور تو تنہا روی درین رہ عشق ہر کہ خود بین بود چو ملعون است اگر بقول خداے کار کنے</p>	<p>یا تو سر مست جام سجانی گر تو در شہر تن سیمانے برکش از قعر چاہ ظلمانے ماندہ محسوسم ز آب حیوانی بیشک اندر ز آتش فرومانے اینچنین است قول جانے بحقیقت بدان کہ انسانے خاند دل زدو یو بستانی</p>
<p>خصیفت مسدس مخبون مقطوع</p>			
<p>ستم از بند با سے پنانے سینہ ند سالہا درین سستی مشتری در فروخت آغہ را ظلمت کے بقا کند کہ درو زان بلا جانہاے اندر او ستی و عاشق از میگونی</p>	<p>وازوف و چک و نای پچمانے روے من ہاے ہاے پنانے داد کشش من بہاے پنانے تا بد آن کہ با سے پنانے کہ برو تحفہاے پنانے</p>	<p>مرچسین دلرباے پنانے را گفتم اے دل کجائی آخسرتو صندہ واقفا سببے بود آتش چون برد و دم جست شمس تبریز شوق نامی بست</p>	<p>واسب آمد و فاکے پنانے گفت در بر جہاے پنانے تزد آن خوش لقاے پنانے آئیے از ہلاے پنانے عاشقان اصلاحی پنانے تو غیبیہ و یا ازین کوئے</p>
<p>خصیفت مسدس مخبون مقطوع</p>			
<p>چون نباشد حسرام جادوئے سپیل شان برده زو چو بچوئی دست از ہا سپرانی شوبی</p>	<p>پیش رویت چو قوس مجلست تو چہ دانی ز خوبی بست رو بیدان عشق سجدہ کسان</p>	<p>بچہ رو کردہ زہو بے روئے ما از ان سو کو ازین سوئے پیش چو چکان عشق چون گوئے</p>	<p>بچہ رو کردہ زہو بے روئے ما از ان سو کو ازین سوئے پیش چو چکان عشق چون گوئے</p>

تو دریاں غماز سپرون مجھ سے	کہ پازمہ دریاں غما تو سے	اگر یہ سید شد ہو مستی بہت	تو صقیل کئے خود مد ما تو سے
وگر مد سید شد بر و تو ملز	کہ مد را خطہ نیست ترستی	ز ہر رحمت افزا فراہش مجھ	کہ ہم روح و ہم رحمت افزا تو سے
چو جمعی تو از جمہا فارغے	کہ با جمیع بے جمع تنہا تو سے	یکے بر کشا پر باستر خورشید	کہ ہم صاف و ہم صاف عقلمانی
پھر در دست نیست سرآمد	کہ سر نقد روز غوماتے	اگر سکر ملے ماشے	غمی غمیت مارا کہ ارا تو سے
مروزیں مارا ز بالا گمب	ہے پستے بہ منشین کہ بالاتوی	من و مارا کن ز خواری ترس	کہ با ما توئی شاہ و سب ماتے
بشو زود سپاہی خود و رنگ	کہ آن یوسف خوب یا توئی	عطا یوسفے تو و یوسف نیست	ستر سس و گبویم زینا تو سے
گمان سے بری و یقین و گمان	گمان سیرم من کہ با ما توئی	ازین ساحل و آب گل و گند	گبویم سفر کن کہ دریا تو سے
ازین چاہتے چو یوسف برآ	کہ بستان و ریجان و صحرائی	اگر تاقیاست گبویم ز تو	سپایان نیاید سفر پاتوی
چو سو گند خوردی کہ دل سخت ہوید	بکر مقارب مثنیٰ سالم لفظیہ	فعلون فعلون فعلون فعلون	مرا خود نگوی کہ ہر گز دیوے
صا بار و گیر نظر کن بچا کر	چنانکہ اسیر زکا فریدیے	تو آب حیاتی چو رویت بدیم	چو می در تن بند ہر سو دید
تو باز سفیدی کہ در من نشستی	رہو دی مراد رہو ابر پریدی	دلہم رو بد یوار کردہت ازان ہم	کہ در خانہ رفتی و در درکشید
اگر کہ نتواند ہم ترا راست گنتم	کہ جان ناپید ہےت و جانا پیدی	بفسر یاد من رس کہ این وقت	تو صد جان بفریاد من ہم رسید
چو آن سے برآید بسوی دیارے	مقارب مثنیٰ سالم		نماذ جان را عشقش قرارے
بچاہ فراتش زستے مقام	کنڈش بچوئی ز چاہ ہم ہارے	چو زاری عاشق ہم دوست دارے	ہم ہو بگویم بچو ہر ہزارے
بر آری زاری گویئی بآری	کہ زار است بچہ ز عشقت تزارے	امید قلبے وصال تو جانم	کہر بستہ گوید بفرمای کارے
بروز زمین را و صدرہ بیویم	سیا و خیالت برے کنارے	بجز گاہ عاشق فن گشت زوری	وزان یادگار است ناری چہ پارے
چو شب گشت دیای ہجران کو	ذہنیم نہایت ندانم کنارے	نیفر و شایین دل زور و دیدہ	از ان نار عشقت بلا ہر شرارے
بجای یکے جان دو صد جان بخش	اگر جان سپاری عشقتش سپاری	چو سرگاہ چشم پر از عاشقان شد	بیدہ در اقد عجایب خارے
گفتند ایشان ریحے ز بلوہ	ز سو دای شای عجب شہ پارے	اگر خاک پایش ز ند برود دیدہ	واو صاف خویش نمار و شمارے
بستے حکما بصورت چہا ہے	ظریفے لطیفے طبعے عیارے	یکے و یکا نہ بخش درو و عالم	شہنشاہ شب سیز ہر جاویاری
کہ برئی زیکت صحت ازان و صحت	برآو بچوئی ز عاشق و مارے	بگو کیست مخدوم شمس الحق	ترا کی گزارو کہ سر را بخارے
چو عشقتش برآو سر از بیزارے	مقارب مثنیٰ سالم		تو کیست در من بچہ باگت اری
گجا کار ماند ترا درو و عالم	چو از عشق خوردی یکی جام کاری	من از زخم عشقتش چو چنگی شد ترم	گر آن می خوردی چہا در خاری
تو خواہی کہ پوشی بدین نار خود را	تو حیلست را کن تو داری تو داری	گر آن گل نیسے چلویت لین بو	یکت می نیازو نہ اندر کنارے
کستان جان ابروی تو خندد	کہ مریغ جان را و صد نو بہارے	نہ چنگی تو ای چنگ تا چہ نہ نلے	

کالی

چ

خیال تو جام است و عشق تو چون
 دلا تو مرا گر با بینند آن
 دل از دل بکندم که تا دل تو باشی
 تو شاه عظیمی که در دل مقیم
 چو می نوش کردی چه رو پوش کردی
 ایاهم نشینا بنز این چشم بین
 گره را تو بکش ای شمس تبریز
 عجیب العجایب توئی در کیهانی
 تو دانی که دلماکجا با قداست
 جهان را بیار ای نور نبوت
 نه آب منی بد که شخصی سنی شد
 چو تبدیل اشیا ترا بد میسر
 میا خواست اینجا برو جایی دیگر
 چو خلاق بی چون فسون بر تو خواند
 تو در چشم بعضی مقیم و ساکن
 ظایت لمولی به افتخار
 اموت بجز وایه جوصل
 اذ اغاب غینا وان عاد عدنا
 فما لعقل الا طلاب العواقب
 زمن چون روی تو ز من من و هم
 گم پرده سوزی گهی پرده داری
 بهاران بیاید به بخشی سعادت
 کزین گل کزان گل کی لطف برسد
 شکاران پیشیت محلو با کشید
 چو تو معنی بے قرار بے گویم

زهی می زهی می زهی خوشگوار
 تویی شمس تبریز شرح نانی

مقارب مثنی سالم

زجان هم برستم که جان را تو جان
 کنون رفت کارم که شدت از نشانی
 تو رو پوش میکن که پنهان نمائی
 دو عسده چشم دیگر تو داری همائی

مقارب مثنی سالم

ناروی خود گر عجب می نمائی
 اگر دل نماند ترا که کجائی
 که استاد و جان همه انبیائی
 چو رست از منی و اربالش زمانی
 همه علم و علم همه کیمیائی
 که کس بیت جسم دروغه آئی
 هر آنچه بخوردی سحر گه ترائی

مقارب مثنی سالم

لبطنه الاحانه سیرج الفزازی
 فمذاک کرمی و ذاک خناری
 که اعادة الشمس فوق الدراری
 و ما الحس الا ضلع العواری

مقارب مثنی سالم

تو خنیرانی تو جان بهاری
 خزان چون بیاید سعادت بکاری
 نکرودی کی خار در باغ خار
 که جان بخش ماران در جان سپاری

مقارب مثنی سالم

بجز آنکه یارب چه یاری چه یاری
 بجان آتشینم برخ زعفرانی
 تو آب حیاتی که در تن رولانی
 گفتند هرگز تران ترا
 چو پیش تو میرد زهی زندگانی
 کمن سجده آن را که تو جان آنی
 گره از گمان است تو صدعیانی
 بجز تو که داند ره دل کشانی
 که مسجود تانے و جان همانی
 عطا کن عطا کن که جسم عطائی
 سیه دو در تو بدادی سمائی
 که در شب چو بدری ز جانها برائی
 جهان را بخوردی مگر اثر دانی
 پی من چه باشد می گریانی
 تو هر دیده را شیوه مینائی
 اموت و احیا بغیر اختیار
 اذ اغاب عنی زمان التواری
 فد الحس را که ذوی العقل عاری
 گم ابرواری چو گوهر بیاری
 برم چون بیانی مرا جسم بیاری
 تویی قهر و لطفش بیایا چه داری
 پیش انگذ گل شرمساری
 تویی که بجانست بجز شکار
 تواری غم الحق و بد مقیاری
 بندگوش یار الله بشغی که یارے

گل سنج دیدم شدم زعفرانی
 چو در بروج عشاق پا در نسا و او
 دلم پاره پاره بشد عشق پاره
 چو بر روی من دید آثار مجنون
 چه سر پاکه داند چه در بافتا ند
 اگر شمع خواهی بین شمس تبریز
 نشانت که جوید که توبه نشانت
 از انسوی پرده چه عالم حکم است
 که در و سبایش و وزن هر دره را
 کمانهای ناخوش برد از تو دوسا
 بچه عذر آید چه رو پوشش دارد
 گرانی نماند در ناخبا و غیری
 چاسکند مادر نفس کل
 ای نفس کلی به مردم گبیاست
 هم آیشار کردی هم سزاگفتی
 چراغ خدائی بجای آنی که آنی
 و لیکن زستان بکوبد ستان
 بزیر و بالا تو بودی مسد
 الالات حمار کالعددی
 شدم از دل و جان سیگوش تو
 گو نام نبرد اگر صوفی
 چرا تشنه باشی تو در مجلس
 ز جام فلک دان که صافی تری
 چو موسی سردان توئی عمرو جان
 تهر

یکے نسل دیدم شدم زدگانے
 سکر کرد ماہی ز اطلاق جانی
 کہ ہر پارہ من و ہرزو نشانتے
 ز رحمت بیامد بر من نہانتے
 چکلے کہ راند کسی کش سجوانے
 چہ ماہ و چہ گردون چہ مرغ و چہ ہان

دلم چون ستارہ شبہ در نظار
 چو آن نہ برآمد بچشمش در آمد
 چہ از باطوا و سلامی با دوا
 بگفت اسی غلانی چرا تو چنانے
 چہ ماہ و چہ گردون چہ مرغ و چہ ہان

مقاربتن سالم

مکانت کہ یاد کہ توبے مکانتے
 کہ عالم از انجا است یکل رمعتے
 کہ ہر چیز را کش بچوئی تو آنے
 نماند کہ تو حاضر ہر گمانے
 کہ تو نماند بشتہ غنہا سجوانے
 کہ گوی دست از می گرانی
 کہ تابی لسانی بسیار لسانی
 کیت میفرستد بر ہم نہانے

چہ صورت کفایت کہ صورت کفایت
 بنو نوبالی بنو نوبالی
 مدو ہاے جانت ہمہ ز آسمان
 خست آن زمانی کہ سابق تو باشے
 ز گیسو داین ل عوج ستازل
 بگفت اندر آید انجای غاش
 کہ آن عقل کلی شود عقل کل
 مگر عقل کلی کہ آن عقل کل را

مقاربتن سالم

حیات جانی بہر جا کہ افتے
 شرابی ست نادر کہ آن را نہفتے
 فلک را دیدی چہین شکفتے

تو قانون شادی بعالم نہاوی
 بی بازار را می چہ نادر متاسے
 بصورت ز خاکی وزین خاک پاکی

دیگر مقاربت

چو در بیشہ معنوی فیئے
 ہمین دم یکے شو اگر ہمہے
 چہ از شک باشی چو در زرتے
 کہ برتر از ان گنبد اعظمے
 چو عیسی موم روان تریے
 کہ چون کوہ در تبت کلے

دے دے خور اگر در غمے
 بخوردی چنین جام عالم بہا
 چہ امی نگیسے بختش قبح
 بگوش ای ندیم کہ ہم حسرتے
 چو یوسف ہمہ نقبتے مجلسے
 چنین خال زینا کہ بروی منتے

بہر بروج می شد چہ بی مہانتے
 زمین ز گنجی از ان آسمانے
 فرا از سلاکش ابد شد جوانے
 چنین من از انم کہ تو آسپناے
 ہمہ ز فرانت در یاب ازانے
 چہ اورا بہینی تو اورا بدانے

کہ گفہاست صورت تو بہر مہانتے
 رسد تا نماند حقایق نہانے
 ازین سور سیدی از ان نور جانے
 بریزی تو بر ما قدحی سای جلنے
 ز گیسو داین ل مزاج جوانے
 چنانکہ تو نطق در ان خیر و مانے
 گر آبی نیاید ز کبر عیانے
 بہر دم کسی میکنہ مستمانے

کہ از جو دوری و با لطف جنتی
 جہان بخش کردی چہ در ہا کہ منتی
 بجانی ز فروشی یکے عشوہ مغنتی
 چو پاکان گردون خوردی نہختے
 کافی و فرجہا من دے

کہ شادی فہر اید می دے
 بہل نکلت را اگر او دے
 چہ و رہت نہا اگر کہ یکے
 بگوش ای شہاب کہ خوش دے
 چو اقبال بادہ عدوی دے
 پناہ فہر بی و خال بویے

چو در بیشہ معنوی فیئے
 ہمین دم یکے شو اگر ہمہے
 چہ از شک باشی چو در زرتے
 کہ برتر از ان گنبد اعظمے
 چو عیسی موم روان تریے
 کہ چون کوہ در تبت کلے

چہ

<p>بہ تبریز یاں ازکن اگر سے کہ چون من تو مستر و لاسطے</p>	<p>شہ باز برگرد و لطفے نما</p>	<p>تو چون زلف و جدت چه اندر ہی</p>	<p>خلایق ز تو والد و در شمس اند شمس تبریز عقلت نبود</p>
<p>فرورفته بجز پر خون توئے دلادر ہوا ہاش مجنون توئے کم است این مشایب کہ مخزون توئے بر پنج ہمہ عالم افسون توئے غرض از می و روی میگون توئی مرآن مصر را شیخ ذوالنون توئی بیا کہ ہماے ہمایون توئے کہ از نظر بگفتی و زانسو توئے سراسر ہمہ گنج فارون توئی کہ دل را مقوی و مجون توئے</p>	<p>طلبگار آن در شاہی بدانکہ چو رشک ہزاران چو لیلی دی است برای کسی کوست بجز خوشی چو عشقتش دی بر تو افسون بخوان بگویم سخن در می و روی خوب جمالش چون مصری پراز شکر است خیال خداوند شمس الحق و دین چو طور است عشقت درو سبکرم ایا خاک تبریز نزدیک من</p>	<p>دوان سوی آن ہفت گردون توئی بجا روب لاہرچہ مادون توئے بجان تو مردہ کہ مفتون توئے اگر چند کا ہی ز بسیر و ن توئی تو در زیر ازین فلک مشون توئی از ان دان دلاگر لقانون توئی چہ غم داری ازین مسنون توئی درو ما خستہ و میمون توئے پس امروز موسی ہارون توئی</p>	<p>بسودای آن شاہ چون توئی بقرمان بہت فرورفتہ ازین فتنہ کہ جهان تو نبرد تو محسود آنی کہ در اندرونست چو مخدوم شمس الحق نیست نوح لقانون عشقتش کہ رہ نیت چو خورشید عشقتش درون توست چو مرغ خیالش درون لاند کرد چو عشقتش ترا دید ہمینا نمود از ان خاک آری کہ مجون کنسم تو ہر چہ شد کہ شدہ بجلے</p>
<p>دیگر مقارب</p>			
<p>در آنفلانہ اگر مغلے چو اگر دو این کاروان واپسے برو سوی مردار چون کرگے بفرور شمعے چہ را مغلے چو در بر ماندی و خود مغلے و یا وقت الحب کہ قہدی ومن علو رویا کہ تمہدے روا من القرب کی یرتدے ایا حمزۃ العلب ما نبردے نعم مثل حناہ لایوجدے اکل من الخستہ لاثمدے نفر و با لجد لم یولدے فدیت تبریزے المردے</p>	<p>بدہ وام جان کرد جوہت است درین راہ بی راہ اگر سالتی نہ بازی کہ صیاد شاہان شوی برو سوی جمہی چہ دروختے خمش کن مسافت این دم از بجز</p>	<p>ز بہتی زستی درین مجلے گہ از بکی و گہ از نا کسے بچشت نیاید زیر اخی نہ در خورد باغ و زردوخسے گئے گئے و گئے غنسے</p>	<p>غریبان برفتند و تو جس غم لطیفان خوش چشم ہستند لیک نہ شاخ تر و پیراے آب چو استارگان اندرین برج خاک و یا متعلی اعیش کہ تبعدی زمان العراق فکم و الحجے فذاک الوصل بایشترے محب الذی یہکے دیننا ایا حسن قلبی ایا تمسلی فکم تبک یا مین من مدسم بقول حج اوردی قیوم القضا محب الفواد لبیلدے کم</p>
<p>دیگر مقارب</p>			
<p>بشرب من العذب لقیام کم لباسا من اللطف کے تکسے ایا وصل مولای ما یقرب نعم نور خدی شمس انعمے خان تردی کیفت یوم اللقا لا قسمت حقا بمن لم یلد ایا سید شمس الدین الورے</p>	<p>و بالوصل ما جان ان یہکے و قلب المعینے ہما یقتدیے بہ اختتام بہ سدے اما ختے فقط ما ترقدے انجش ما مین ان تردے تری سیاغیر السودی وان کان جراسطے ازودے</p>	<p>بشرب من العذب لقیام کم لباسا من اللطف کے تکسے ایا وصل مولای ما یقرب نعم نور خدی شمس انعمے خان تردی کیفت یوم اللقا لا قسمت حقا بمن لم یلد ایا سید شمس الدین الورے</p>	<p>بشرب من العذب لقیام کم لباسا من اللطف کے تکسے ایا وصل مولای ما یقرب نعم نور خدی شمس انعمے خان تردی کیفت یوم اللقا لا قسمت حقا بمن لم یلد ایا سید شمس الدین الورے</p>

آئے آنکہ از مجلس اندر ملتے	بحر متقارب مثنیٰ اثلیم تعلیقہ فعلن فعلون فعلن فعلون		مارہت از تو دم حیاتے
ساقی مستان در وہ پستان	آن جام باقی بے ترانے	گر بر زینے جرسینج بر پر	در بر سمانی سے وہ حیاتے
فغسل در انکھن در عالم جان	کز عالم جان یا بے سجاتے	بر جوشش بخروش این نپذینوش	دو این صفات آچو عین ذانے
خاموشش این دم آن یا ر آمد	از گفت یا بی یکدم سجاتے	ما دام در دام ماندی چه حاصل	این دام بگسل چون مرغ باسے
شمس الحق وین آمد و گربار	بخشید روحی در ہر فدائے	ہر شورہ بے از فیض ضلالت	یا بد نبرت عین فرائے
آپسین گردان تیرہ ہوائے	مقارب مثنیٰ اثلیم		دارو ہمیشہ قصد جدائے
ہذا ہمہ قتل نمف	انا محمود حمد الجفائے	ہذا بیبے ہذا بیبے	ہذا جمادی ہذا لولائے
پر کن سبوی کی گفت و گوئے	با او ہوسے گر پار لائے	بان ای صفورا بشکن سپور	مفکن عمور اور مینو لائے
گر شد سبوی داریم جوئے	در شہرہ کوئی گر تو سقلائے	این عیش باقی نبود گزارائے	بے پر سپتو مرغ ہوائے
نملے جان را تو آتچن ان را	تنہا روی کن رسم ہمائے	از ہر جس شان جسم نجس شان	زایشان چرخیزد کند گدائے
زین زربون کن گندہ فعل را	پہلوے نفع کن کن نائے	سیار کو شے با دل پوشے	ہر جزوت انجسا بدہ گوائے
نوشته خواند ناگفتہ دانہ	تو سخت روی بسن جیائے	چون نیت رخت چون نیت نیت	زان روی سختت ناید گدائے
جنس سکانی وع وع زانائے	سیکد و در کو در خانہ نائے	در خانہ لبیل داریم صلصل	کز سک نیاید زیبائے
نک لبیل مرکب لبیل	بر خیر سنفقہ تاجنہ نائے	عس چون نخی یا چور وے	کابے غذائی گاہے عشائے
نوش است و می نوش در گفت ناموش	مقارب مثنیٰ اثلیم		این طبل کم کن بس ای مرا لائے
تو چنین نبودی تو چنین چسرا لئی	چکنے خصوصت جو زان مائے	دل و جان علامت رسد سلامت	تو دو صد چنین رہنما سزائی
تو قسمر غذاری تو دل بہارے	تو ملک نژادی تو ملک بقائے	فلک از تو عارس زحل از تو فاک	ز برای آن راکہ درین سزائے
دل خستہ گشتہ چو قد شکرستہ	چو تو گوگم شدتے تو چو رہنہائے	بدہ آن قدح را بکش افح را	کہ غم کہن با تو ہمین دووائے
دل و جان کہ باشد دو جهان چو با	ہمہ سہل باشد تو عجب کجائے	ہزار دوستان برسان بستان	ز غذای سلطان قدح عطائے
ہگی امید می شگری سپید	چو در بید می بکن آشنائے	شکری بناتی ہنگے حیاتے	بطعے زکاتی گرم خدائے
طبع جہانے عجب برانی	تو سماع جان را تلاتائے	ز بن این زبالا تلاتائے	نہ تو یک تکانی تو دو صد تکانی
دل من ز سیر و کجا سپرد	نہ جواب گوئی نہ وہی رانے	بقدر غار انجریب مارا	پرستہ عالم چون روستائے
سراشکستی سر خود پستی	کہ خرف نگردد ز چنین دغائے	پلاس عوران بعضای کوزان	چہ طبع بے بستے ز چہ سیر با لائے
طبع جنانی بجا جہانے	عجب از خیرہ ز عجب نائے	نمش ای صفورا بگذار اورا	تو ز خویشتن گو کہ چہ کیمیا لائے
نہ با خست یاری ہمہ خست	تو خود کردی کہ چو آسپائے	تو یکے سبوی جو اسیر جوئے	جس نہ جو چہ جوئی جو ز جو پائے

بجائے

<p>کہ فوای جانے لگے لوئے</p>	<p>کو ز خود چو جوی چو کہ بدستے</p>	<p>شمس ای تزلزلہ بجز از کرانہ</p>	<p>تو خود چو سازی کہ سیر کاہری</p>
<p>شہ نزاری در جان فسنے</p>	<p>مقاربت مثنیٰ اعظم</p>		<p>حدی نزاری و خوش قاسے</p>
<p>رفتم سجانہ تا تو بیاسے</p>	<p>کردم کرانہ ز اہل زمانہ</p>	<p>کہ دوش گنتے ہے تو کجائی</p>	<p>برو عدہ تو بر سب سے تو</p>
<p>جاو و حلالے کان عطائے</p>	<p>بہ کمالے آب زلالے</p>	<p>آن قسریں سے را کے مینائے</p>	<p>تزلزلت چشیدم رویت ندیم</p>
<p>افزون دووان چون مرتضائے</p>	<p>ای سناقی شہ بن اللہ اتد</p>	<p>بگرفت دست خدائی</p>	<p>امروز مہم مجنون پر ستم</p>
<p>ہین صلح شان وہ تا چند پائے</p>	<p>جنگ است نیم بانیم دیگر</p>	<p>آن پیش از تو یا بدر لائے</p>	<p>یک رشتہ جان ماندہ بہت چان</p>
<p>جنگے ماند چون در کشائے</p>	<p>بمشافخص راتارہ شود شان</p>	<p>از زخم سرد و در تبالائے</p>	<p>زائے و بازی در یک قفس ش</p>
<p>ورنی بکن شان کیرہ شغائی</p>	<p>گر جگہ خواہی در شان فروغ</p>	<p>در جگہ محنت مست خدائی</p>	<p>نفسے وقتے در سینہ ما</p>
<p>نی آن عونان اندر وفاائے</p>	<p>مناکش نیاید فرعون طعون</p>	<p>این جان ما چون جان ملے</p>	<p>در آب انگن چون ہمد موسی</p>
<p>کر راہ آب او کرد ارتقائے</p>	<p>فرعون اورانشناسد اکنون</p>	<p>از خوف رستہ و زبی نوئے</p>	<p>در آب رقصان مد لطیفش</p>
<p>در آب بودش امن بقائے</p>	<p>در خانہ موسی در خوف جان بود</p>	<p>داد و دہش را دایم نر لائے</p>	<p>توسیر آبی و آن آب قائم</p>
<p>آب از تو یا بد لطف و روائی</p>	<p>تو آب آبی تو تاب تابے</p>	<p>کابست مارا نقل سہائے</p>	<p>ہر چیز زندہ از آب باشد</p>
<p>حق خدا را کا مشب خچے</p>	<p>مقاربت مثنیٰ اعظم</p>		<p>خواہیم یا را کا مشب خچے</p>
<p>شاہی و مولا کا مشب خچے</p>	<p>یا ر موافق تا صبح صادق</p>	<p>خویم وزیبا کا مشب خچے</p>	<p>چون سرو سوسن تا روز روشن</p>
<p>بکریت صہبا کا مشب خچے</p>	<p>در جمع مستان بازیر دستان</p>	<p>خواہد شریا کا مشب خچے</p>	<p>از حسن رویت و از لطف موتی</p>
<p>بہر تو تن کا مشب خچے</p>	<p>توے ز خویشان گشتہ پریشان</p>	<p>کورسی لالا کا مشب خچے</p>	<p>چون روز لا لا دارد علالا</p>
<p>بگر تو اورا کا مشب خچے</p>	<p>مقاربت مثنیٰ اعظم</p>		<p>چون شمس بپرز در در و دم</p>
<p>عشق تجھے من زو الجلالے</p>	<p>قالوا تشکی حاشا و کلا</p>	<p>ابشر خوادی خبر بجالی</p>	<p>یا ساقی الے اسمع جولے</p>
<p>والحوت فیہ روح الرجا لے</p>	<p>عشق تجھے سحر طیب</p>	<p>والخمر منے و اسکر مالی</p>	<p>العشق فنے والشوق و فنے</p>
<p>والرب ضامن از کے بیالی</p>	<p>الغنیخ کامن و عشق آمن</p>	<p>انتم رجائے اتم کمالے</p>	<p>انتم شغائی انتم در و اسائے</p>
<p>و ابسط ریاحا و شمس ملے</p>	<p>انعم صہبا عا و طلب را جا</p>	<p>اما تو د ما سا پیرالے</p>	<p>عشق مویہ تجھے تسلیم</p>
<p>تا خود بہ بیٹے کا ندر چہ ملے</p>	<p>زوتہ بردان تو آن جوالت</p>	<p>گفتا کہ با ما در یک جوالت</p>	<p>گفتم کہ مارا مہم کا نہیں</p>
<p>گفتا کہ لالی آن کان سالے</p>	<p>گفتم کہ عاشق مست موافق</p>	<p>زیرا ہمارے با پز تو با ملے</p>	<p>اندر وہ جان با زکے لے جان</p>
<p>موت نہا شد ان تا مالے</p>	<p>گفتم کہ نوشم زمان شہ گفتم</p>	<p>گفتا کذا ہوا را لوصیل فالے</p>	<p>گفتم تو گشتے بے کسینہ ملا</p>
<p>ماہ و بخت ناموج اللیالے</p>	<p>انا و بیانا در اغتدنا</p>	<p>حق است بیامہر جا کہ پالے</p>	<p>مجاہد چوں بخش ہم نشینان</p>

میکرد شبها کرد طلبها
 عیب شراب لوقوت منته
 جانان سرود آرزایم بالا
 کفتم خموشی صعب است گفتا
 باز شنیدم بوی افسانه
 شیخ مدرس منت مجلس
 رفت نهرا این سال که تاسی
 قطره اول بحر کمال
 رحمت جانم مظهر تبریز
 چند دویدم سوی افسانه
 شادی جانها ذوق داناها
 عیش معظم جام دادم
 ناله شان سله ما بان
 مشک فشان زلفت سیاهش
 خاموش و کم گوئی که او بود
 گرگ زبره دست بدارد
 دو تش چشیدم جام افسانه
 صبح وصالش دانه خالاش
 مفتحاتن مفتحاتن
 صورت و منی از دم موئے
 بر تن خاکه روح فسراید
 نگاه چو شتر درو حاصل آئے
 در شو مجسمه سوره رومی جو
 بدسرا بدشور و شتر آید
 چون که قوی تر درو مد آن نے

پا پیشت آینه کوسگالے
 بس شیر گردی گرچه شغالے
 و الهم بوصیے قاست عالی
 یا ذالمقالے یا ذالمقالے

دارم سوا لے اما طوس لے
 در کش چو فیون دار تو کنون
 کفتم که بشنور فرے زنده
 یا شمس تبریز قاضی و حالے

بحر متقارب شمن اثر تم تطبیح فعل فعولن فعل فعولن
 خیزد و یا و رطوی افسانه
 سیند نم از هو هو ی افسانه
 شد سو عمان جوئی افسانه
 محبت ایان رو افسانه

بهر متدارک مقطوع تطبیح فعلن فعلن فعلن
 شکر که دیدم روی افسانه
 وصل مکانها کوی افسانه
 بزم دو عالم طوس افسانه
 در خم چو گان کوی افسانه
 عطش به بخشد موی افسانه
 قبله او باس افسانه
 جان که شنود او توی افسانه

متدارک مقطوع
 است بعالم دام افسانه
 خاص جهان شد عام افسانه
 پخت صورت عام افسانه

متدارک مقطوع
 که چون کاسه در عمل آئے
 تاکه لے دل در عمل آئے
 عاشق شوتا بے عمل آئے
 در رنج و لب کتعل آئے

یارب خالص عن ذالجلالے
 که در جو لبے که در سوا لے
 گفتا که اسکت یوم المقالے
 و الهم علم و الهم تالے
 سلم اندر جوی افسانه
 کوشده زشان سوی افسانه
 قش لشته کن قوی افسانه
 کفتر عیانی موی افسانه
 از تو شنیدم بوی افسانه
 زبیر باشد بوی افسانه
 آب حیات ست جوئی افسانه
 باس من آمد میس افسانه
 باد پرستی است خوی افسانه
 ظلم ندارد بے افسانه
 نیست بخیلے خوی افسانه
 سنزل جاناکوی افسانه
 یا فتم از دل کام افسانه
 کشته بر غبت برام افسانه
 روز عیان بین شام افسانه
 همه که نبوشد جام افسانه
 شمس چو خواندم نام افسانه
 ماقبت آخر دور عمل آئے
 در ندیے تو در حسل آئے
 مطرب جوئی در غزل آئے
 قاعل نبوی منفعل آئے

فکر رها کن ترک نہی کن
 زانکہ تزد و آرو حیثت
 مسیر سدا می جان باو بہاری
 سبزہ وسوسن و لالہ و سنبلی
 رفعت آمد سوسہی را
 خوبی ز گمشدن کاب فراید
 شاہ شمارست آن غیبش
 در دم شہوت چہ نہ بماند
 گفت بر بیان شاخ شکوفہ
 لاپہ کند گل رحمت حق را
 شکر و ستایش ذوق فرا
 بادہ بہ نیشم بے زخارست
 از تو سیہ شد چہرہ کاغذ
 بس کن بس کن تو ز اسپ فرود
 دوش بہ شہ شہ گشتیم من بر پائین
 دم تو خوشتر و ام تو خوشتر از می حرمی
 مخزن قارون مخزن قارون ہا یون اختر گردون
 دوش ہمہ شب دوش ہمہ شب
 آخر شب شد آخر شب شد
 نور و عالم عشق قدیمی
 کام لوکان جا سزہ گیدی
 مگر تو ای ساقی بن حریفی
 آن بہ کہ مرا نکین نکتہ
 برو سے من تو دوست مرا
 سے خواہ بہل قراک مرا

زانکہ زحیرت باد و دل آئے
 زین دو تحول در عمل آئے
 فکر چو آید صد در این
 از اول فسکت آخرہ بین

متدارک مقطوع

گفت بروید ہر چہ بچایے
 یافت عزیز می از پی خواری
 سخت مبارک آمدہ یاری
 زانکہ درخش یافت نزاری
 باغ دل را جس حصارے
 در رہ مانہ ہر چہ کہ دارے
 مرادے را بز مکارے
 و تنماید جس کہ بزارے
 گر بتنام خسرو خماری
 چو کہ بخوانی خط ہارسے

ولہ

آخر گردون اختر گردون برود زہرہ چشم
 از زینچہ از زینچہ تادورہ تر بہ جام خینی
 گر بہ جان گردید جان او کرد و دم خینی

محر متقارب مشمن اثرم تقطیہ فعل فعولن فعل فعولن

خورم سے از جام افندے
 دولت مرغان دام افندی
 جا سزہ نجشی کام افندے
 موشوا ندر لام افندے

بجز متدارک مخبون مقطوع تقطیہ فعلن فعلن فعلن

نامست مرا نکین نکتہ
 تا خنگ نہ بے زین نکتہ

زین دو بحیرت محمل آئے
 چند گفتن منتقل آئے
 تا سو گمشدن دست ہاری
 آتما یذ رشتی خارے
 کاب نماید روح سپارے
 زود بیانی گوشش بخاری
 خاک چہ دارو غیب غبار می
 کار دل را خوب عذارے
 دام شکارم مست شکارے
 کہ کعبت آید تا نقشارے
 مگر بتنام خسرو شہارے
 کاغذ ہا را پسند نگارے
 از جامہ جان در شب تاری
 تا کہ کند او شاہ سواری
 بچوں بچوں دل خوش خوش اندر دام خینی
 صبح سعادت صبح سعادت و صبح شد و کام خینی
 ای شدہ قربان ای شدہ قربان جان کام خینی
 گشتم من بر بام افندے
 مایہ بہ نیشد نام افندے
 شیر سیہ شد رام افندی
 نچتہ عالم خام افندے
 خام بود عام افندے
 تا بچو خود گر گین نکتہ
 ہل کا بندہ را رگین نکتہ
 زانوسے مرا با لین نکتہ

<p>تو سر چہ کئے دے تو ام رخسارہ کتم وقت قدست خواہی زخون بوسے بسبری</p>	<p>مہر چند کہ تو آئین بکنے تا تو بخ خود پر حسین بکنے</p>	<p>دل را بروم کک تو کتم خاموش کنم کک نزنم</p>	<p>ہا تو دل خود پر کین بکنے تا از دل و جان تمہیں بکنے</p>
<p>متدارک مٹمن محبوبون مقطوع</p>			
<p>تا شک و لے از بہر قبا فوق ہمہ چون نور شو سے واکھ شدرش واصل رود یک قطنہ بود و را بر گران یک لقمہ نان چون کوفتہ شد گر زانکہ بلا کو بے دل تو در بیضہ تن مرغ عجبے گر بیضہ تن سوماخ شود یار ببران زین وہم گرش سلطان سے سلطان سے</p>	<p>بانٹ نکند ز دین کر سے تا نور نہ در زیر در سے ہم چون شرر جان بشر سے در عجب رفتہ یا بگ سے جان کشت و کند نان جانوری از عین بلانوشے سحر سے در بیضہ وری جان می نبر سے حس بر زبانی ہم جان بر سے تو جسم نہی در دیو پر سے</p>	<p>کے عشق ترا مہر ممشور ہیں ہم بود آن چو بی کہ نخواست سرم بود آن کہ چشم بدست خار سیسی بے سوستن جو گشت غذا در پیشہ در سے ور زانکہ اجل گو بے سرتو سودای سفر از ذکر بود تو در حضا کرا این و ہم سفر چون در حضا کرا بر بند بان</p>	<p>زاندیشہ و غم می باش بے تا ہچو خسان ز رے شے چون سوختہ شد باشد شرری در چشم رو و گرد و نظر سے گردش گل تر باو حس سے آن لقمہ کند ہم پیشہ گو سے دانی پس از انکہ جلد سے از ذکر شود مردم سفر سے پندار تو است از بے جہل سے در ذکر مرو چون در حضری واندر دل و جان ایمان منی</p>
<p>متدارک مٹمن محبوبون مقطوع</p>			
<p>در من بد سے من زندہ شوم زہر از تو مرا پھر شوم ہم شامہ منی ہم ماہ منی عشق تو خواہد مرا کر من چہ میگذری من نزل و منزل تو من بردہ ام تو دوری ز میوہ ما چون برگ بطلی ارواح بر فلک اندر پان قبول منی این روح کرد بدن چون چرخ کردین در لطف گر بروی شہہ چمنے</p>	<p>یک جان چہ بود صد جان منی قتل و شکر از زان منی ہم غسل منی ہم کان منی</p>	<p>نان بے تو مرا زہر است نہ نان باغ و چمن خورد و کس منے خاموش شد م شمش تو بگو</p>	<p>ہم آب منی ہم نان منی سرو و چمن خندان منے زیر البخن بر بان منے نیکو نکر کہ منم آن را کہ می نگرے زین دام خنجر بے چون اندی شے زین حشر خنجر اند این مردم خشی انظاری کک نے صورت البشرے واطلع علی افق کالشمس والقمری در قہر گر بروی کہ رازین بکنے</p>
<p>بسط سالم محبوبون</p>			
<p>امی الہوی استقام الہوی بدنی کر من بہر گنتے دل را تو بر کنتے اہوی الہوا انو فی ظل دل المنی</p>	<p>کر جان من بروی واسد کہ جان بر دوری ز شیوہ ما زیرا کہ شیوہ گری ارواح امتناعی طائر خضے فالجسم جادۃ والروح فی اسفے</p>	<p>این شمع و خانہ منم این ام و داد منم اندر قیامت ماہر لفظ حشر نوہست زان طایر فلک اند کہ جوہر کک اند زین بر جا بگذر چون ہر ککے</p>	<p>تو عقل عقل منی تو جان جان منی بوی تو رہبر ما گر راہ ما بے تو لا مخاطبتی آیا کہ لم تر سے</p>
<p>بسط سالم محبوبون</p>			
<p>عقل از تو تا زہو و جان از تو زندہ ہوں تو عقل عقل منی تو جان جان منی بوی تو رہبر ما گر راہ ما بے تو لا مخاطبتی آیا کہ لم تر سے</p>	<p>عقل از تو تا زہو و جان از تو زندہ ہوں تو عقل عقل منی تو جان جان منی بوی تو رہبر ما گر راہ ما بے تو لا مخاطبتی آیا کہ لم تر سے</p>	<p>عقل از تو تا زہو و جان از تو زندہ ہوں تو عقل عقل منی تو جان جان منی بوی تو رہبر ما گر راہ ما بے تو لا مخاطبتی آیا کہ لم تر سے</p>	<p>عقل از تو تا زہو و جان از تو زندہ ہوں تو عقل عقل منی تو جان جان منی بوی تو رہبر ما گر راہ ما بے تو لا مخاطبتی آیا کہ لم تر سے</p>